

Всеволод Нестайко

ДИВОВИЖНІ ПРИГОДИ
ЛІСОВІЙ В ШКОЛІ

ЗАГАДКОВИЙ ЯШКА
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК І СОНЯЧНИЙ ВОВК

ШКОЛА
ВИДАВНИЧИЙ ДІМ

ЛІСОВА ШКОЛА

ДИВОВИЖНІ ПРИГОДИ В ЛІСОВІЙ ШКОЛІ

Сонце серед ночі
Пригоди в Павутинії
Секрет Васи Кицина
Енелолик, Уфа і Жахоб'як
Загадковий Яшка
Сонячний зайчик і Сонячний вовк
Таємний агент Порча і козак Морозенко
Таємниці лісею "Кондор"

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.schoolbook.com.ua

9 789664 290125 >

ТМ

ВЕЛИКА
ГАЛЯ

ШМАФТЯ

ВИСОКІ ГОРИ

ЛІСОВА ШКОЛА

ДО БОБКІВ

ПТАХОФЕРМА

ЛІСОВА ШКОЛА - 5КМ

ЧОЛІНТИ ДУБ

ПАЛАЦ
СНІГОВОЇ
КОРОЛЕВИ

ЛІСОВА
ШКОЛА

НАЙВИЩА СОСНА

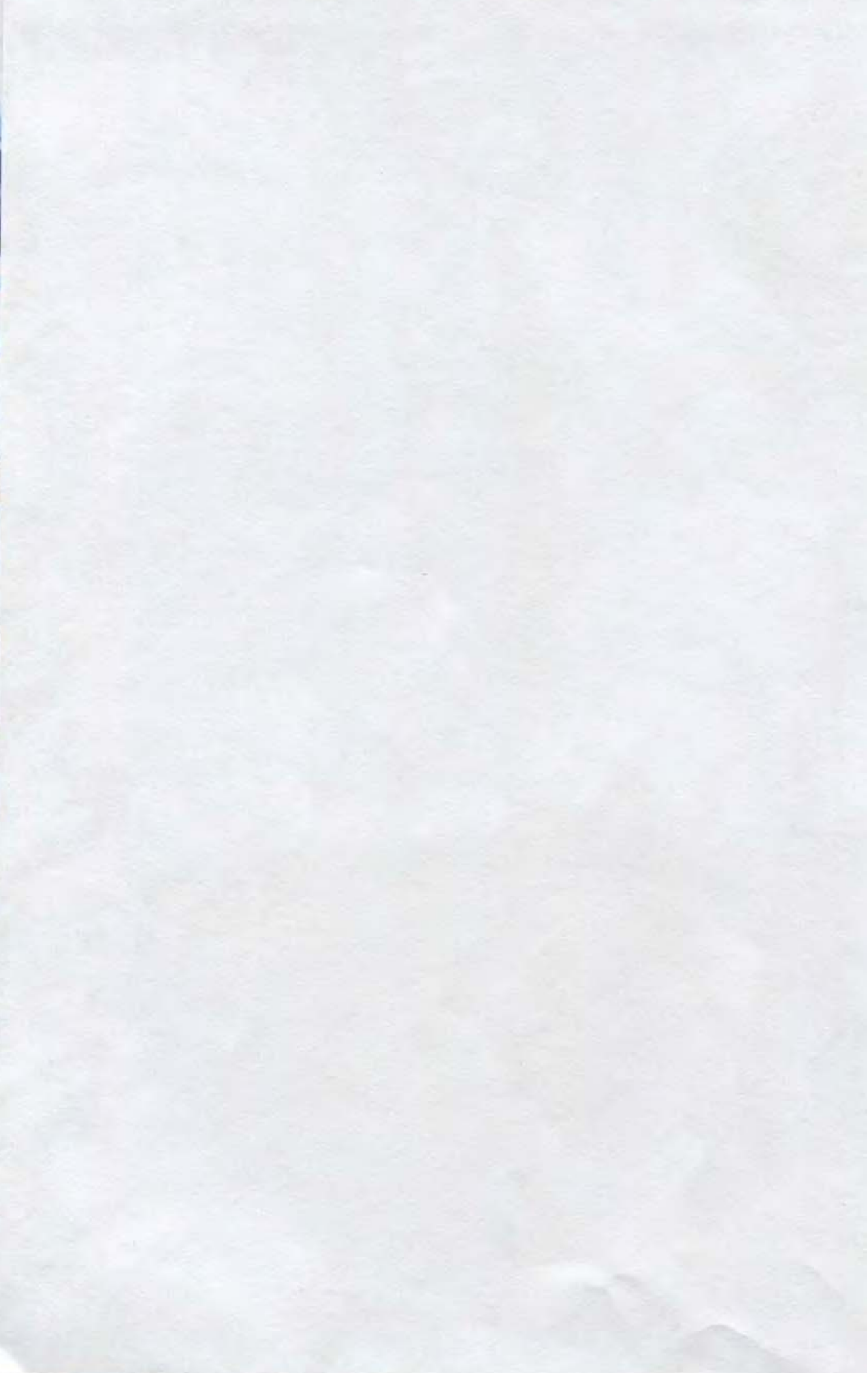
ЛНА

ЗАЙЦ

СІДКОВОГО ЛІСУ

ЛІСКИ

с 84.4 укр
Н-55 - 9/4

Всеволод Нестайко

ДИВОВИЖНІ ПРИГОДИ

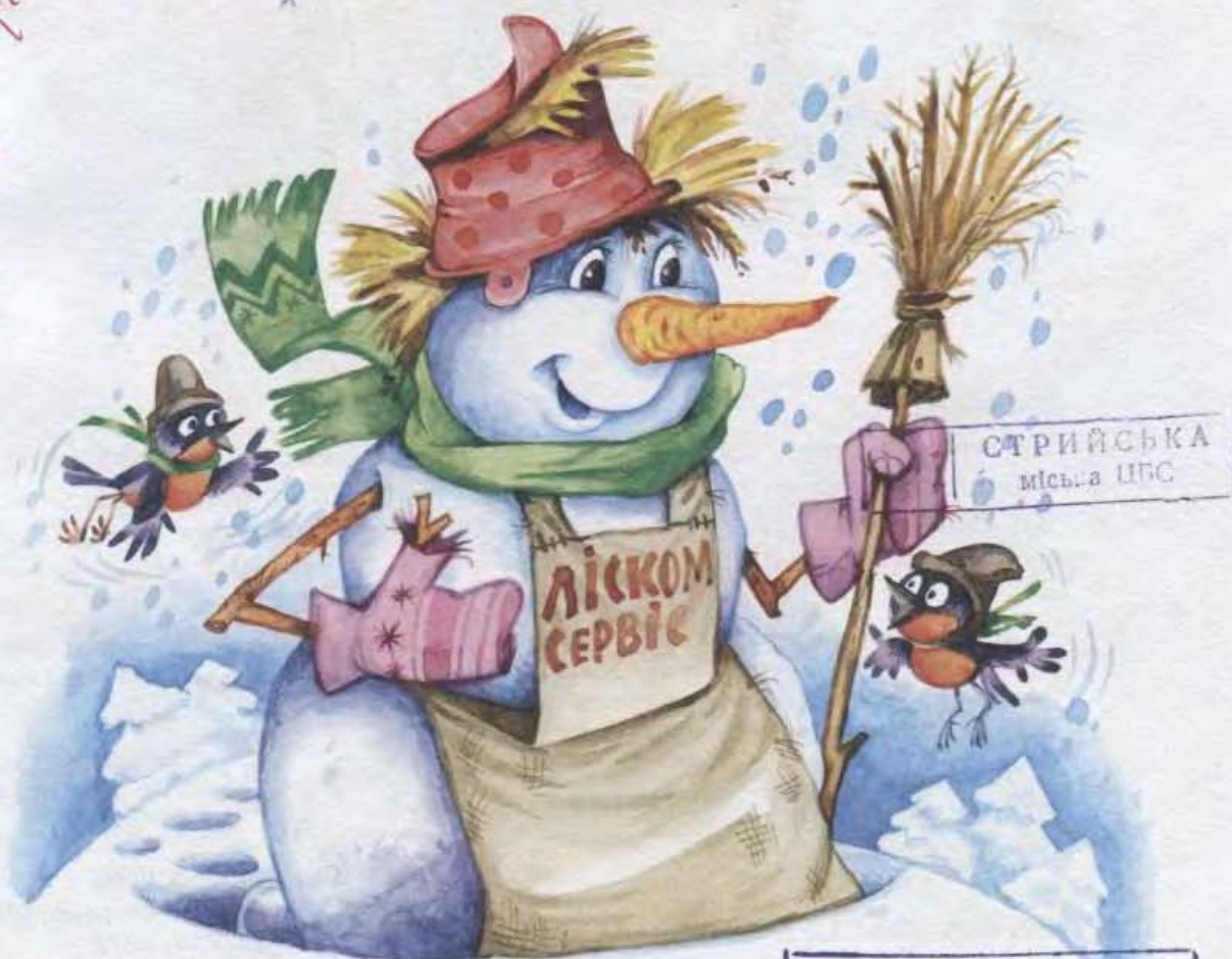
В

ЛІСОВІЙ ШКОЛІ

ЗАГАДКОВИЙ ЯШКА

СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК І СОНЯЧНИЙ ВОВК

148822 / 1

СТРИЙСЬКА
міська ЦБС

малюнки Валерія Харченка

Стрийська міська
ЦБС Львівської області

УДК 821.161.2
ББК 84-44
Н55

*Охороняється Законом України
«Про авторське право та суміжні права».
Передрук або відтворення в інший спосіб
цієї книги або будь-якої її частини
переслідуватиметься у судовому порядку
згідно з чинним законодавством України.*

Нестайко В. З.

Н55 Дивовижні пригоди в лісовій школі: Загадковий Яшка. Сонячний зайчик і Сонячний вовк / Всеволод Нестайко; Мал. В. Харченка. — Х.: ВД «ШКОЛА», 2012. — 128 с. — (Серія «Дитячий бестселер».)
ISBN 978-966-429-012-5.

Легка, життєрадісна, сповнена доброго гумору книга розповідає про веселі, дотепні пригоди зайчика, їжачка та їхніх однокласників, учнів спеціалізованої музичної лісової школи з ведмежою мовою викладання.

Для дітей молодшого та середнього шкільного віку.

УДК 821.161.2
ББК 84-44

ISBN 978-966-429-012-5

© В. З. Нестайко, 2009
© В. Харченка, ілюстрації, 2009
© ВД «ШКОЛА», 2012

ЗАГАДКОВИЙ ЯШКА

РОЗДІЛ І

Хто він такий?

У Казковому Лісі на Великій Галявині відкрилася спеціалізована лісова музична школа з ведмежою мовою викладання. Директором школи був Бурмило Михайлович Ведмідь. Учителями — Пантера Ягуарівна (математика), Лисавета Патрикіївна (лісознавство), Мамонт Африканович (лісова історія), Жирафа Жирафіївна (лісова географія), Макак Макакович (фізкультура), Бегемот Гіпопотамович (співи і сольфеджіо). Вчилися в школі зайчик Кося Вухань, їжачок Колько Колючка, ведмежа Михайлик Ведмеденко, вовчєня Вовчик Вовченко, лисєня Рудик Лисовєнко, рисєня Раїска Мняу, козєня Зїна Бебєшко, борсучєня Боря Сук та інші звїрєтка...

На відміну від вас, любі друзі, в учнів лісової школи навчання було влітку, а великі канікули взимку. Бо ж у директора школи Бурмила Михайловича, у Михайлика Ведмеденка, у їжачка Колька Колючки, борсученяти Борі Сука та ще в декого взимку була зимова сплячка. А які ж можуть бути уроки, коли директор школи і половина учнів сплять?..

Отож — надійшла осінь.

Відбулися батьківські збори, на яких Бурмило Михайлович зачитав оцінки, відмінникам видав похвальні грамоти і поздоровив усіх з переходом до другого класу. Почалися канікули. Велика Галявина спорожніла.

БАТЬКІВСЬКІ
ЗБОРИ

ГРАМОТА

ЗИМОВІ
КАНІ
КУЛИ

ПЕРЕХІД
ДО ДРУГОГО
КЛАСУ

Зайчик Кося Вухань та їжачок Колько Колючка сиділи на пеньку й зітхали.

— Так це ми до весни вже й не побачимося? — зітхнув Кося Вухань.

— Не побачимося! — зітхнув Колько Колючка.

— І хто придумав оту зимову сплячку, хай їй грець! — скривився Кося Вухань.

— Хіба я знаю? — знизав плечима Колько Колючка.

— І аби ж то сплячка була у Вовчика Вовченка або Рудика Лисовенка, а не в тебе, — знову зітхнув Кося.

І тут раптом з-за товстелезного дуба вилетів замашний дрючок, вдарив по гілці дерева, під яким сиділи друзі, і на них густо посипалося осіннє листя, накривши їх з головою.

— Ой! Хто це? — стрепенувся Колько, обтрушуючись.

— Це я! Це я! Це витівка моя! — почулося з-за дуба веселе й задерикувате.

— О! Знову він! Яшка! — вигукнув Кося.

Десь посеред літа почалися загадкові витівки якогось маленького незнайомця. Він з'являвся зненацька, коли лісові школярі гралися або відпочивали. Обливав їх водою, кидався сосновими шишками, грудками, дрючками і взагалі всіляко дошкуляв. І щоразу весело виспівував з-за дерева: «Це я! Це я! Це витівка моя!» Через те, що він весь час «якав», його й прозвали Яшкою. Цього загадкового Яшку ніхто

ніколи як слід не бачив. Хоч і намагалися. Встигали лише помітити, як щось руде і волохате мелькало за деревом і одразу зникало.

Великої шкоди він, правда, нікому не завдавав, всіх тримав у напрузі — хтозна, що він вигадась...

— От бачиш! — скривився Кося Вухань. — Ти собі спатимеш, а я... а мені той Яшка... таке влаштує!.. І Вовчик Вовченко знову чи-

п'ятиметься, за вуха кусатиме. Так він хоч твоїх колючок боявся, а тепер...

— Думаєш, мені хочеться залягати у ту сплячку? Думаєш, так цікаво? — зітхнув Колько. — Ти тут Новий рік зустрічатимеш, на лижах, на ковзанах, на санчатах кататимешся, а я... Я ж ніколи в житті ще зими не бачив, снігу, ковзанки. Ніколи! Уявляєш? Не кажучи вже про Діда Мороза, Снігуроньку, про новорічну ялинку.

— Бідолаха! — співчутливо похитав головою Кося.

— Слухай! — стрепенувся раптом Колько. — А дай ти мене збудиш перед Новим роком! Га?

— А... а можна? — розгубився Кося.

— Не можна, звичайно. Та хіба роблять тільки те, що можна? Тоді б у житті не було нічого цікавого. Бо можна лише те, що нецікаво. А те, що цікаво, не можна. Як правило. Ти ж знаєш.

— Та знаю, — Кося на мить задумався, потім почухав лапою потилицю. — Збудити тебе я, звичайно, можу. Але... Ти ж замерзнеш. У тебе ж зимової шубки нема. А твої голочки не гріють. Замерзнеш ти.

— Нічого! Не замерзну! — бадьоро мовив Колько. — Я на голочки опалого листя понастромлюю. Така шубка вийде, що ого-го!

— Це ідея! — усміхнувся Кося. — Молодець! Варить у тебе макітра.

— Так збудиш?

— Авжеж!

— Не забудеш?

— Не хвилюйся!

З-під великої купи опалого листя край галявини почувся голос Колькової мами:

— Колько! Спати! Чуєш? Кому кажу! Швиденько!

— О! Кличуть, — зітхнув Колько.

— Ну, біжи! — зітхнув Кося. — Прощавай! Тобто — до побачення! Новорічного!

— До побачення! — І Колько побіг до свого барлогу.

А Кося пострибав додому, де мама шила йому нову білу зимову шубку. Треба було приміряти.

— Хе-хе! Гарненька витівочка накльовується на Новий рік. Гарненька! Хе-хе-хе! — І за великим дубом майнуло щось руде і волохате.

РОЗДІЛ II

Баба Морозиха

І от уже тридцять перше грудня. Завтра — Новий рік.

Снігу в лісі намело величезні кучугури. Дерева стоять білі-білі, аж очі сліпить.

Іде по лісі Баба Морозиха, лісова зимова двірничка, що за порядком стежить. Вона схожа на снігову бабу: на голові відро, очі — вуглинки, ніс — морквина, в руках мітла. Вийшла на Велику Галявину, носом-морквиною покрутила:

— Щось тут не тее...
Носом чую — не порядком пахне. Треба постояти, повартувати.

І стала, завмерла під дубом — наче й нежива. Наче звичайнісінька снігова баба.

Визирнув з-за дуба загадковий Яшка — рудий, волохатий, неоковирний, ні на кого не схожий. Очі лукаві так і шмигають.

— «Не тее, не тее!» — стиха перекривив Бабу Морозиху (щоб не почула). — Авжеж, не тее. Бо зараз Кося Вухань будитиме Колька Колючку. Як же її спровадити звідси? А то всю витівку зіпсує. — І раптом зашепотів скоромовкою:

— Тири-дири-нашатири! Двадцять дев'ять на чотири! Вісімнадцять, на п'ятнадцять. Сорок вісім на сімнадцять. Тридцять п'ять на... Тьху! Знову збився. Не вийшло. Коли ж я нарешті навчуся! Ех! — з досадою вдарив себе по лобі. І одразу сховався за дуба.

На Велику Галявину вискочив Кося Вухань з великим дрючком на плечі. Підскочив до кучугури снігу край галявини і дрючком у кучугуру — штрик...

— Бу-бу-бу! — почулося з-під снігу басовите.

— Ой! Це тато! — І знову — вже обережніше — дрючком у кучугуру — штрик!

— Бо-бо-бо! — забурмотіло з-під снігу.

— Ой! Мама! Вибачайте! — І втрете — штрик!

Заворушився сніг на кучугурі, з'явилася голова Колька Колючки. Очі заспані-заспані, носик здивовано ворухиться.

— Ой! Що це? Сніг? — вигукнув нарешті, вилазячи. — Гарно як!

— Здоров! Здоров, сонько! — усміхнувся Кося.

— Здоров! Ой, сніг!

— Та сніг же! Сніг! Не цукор!

— Пухкий який! І холодний. А то баба снігова? Це ти її зліпив?

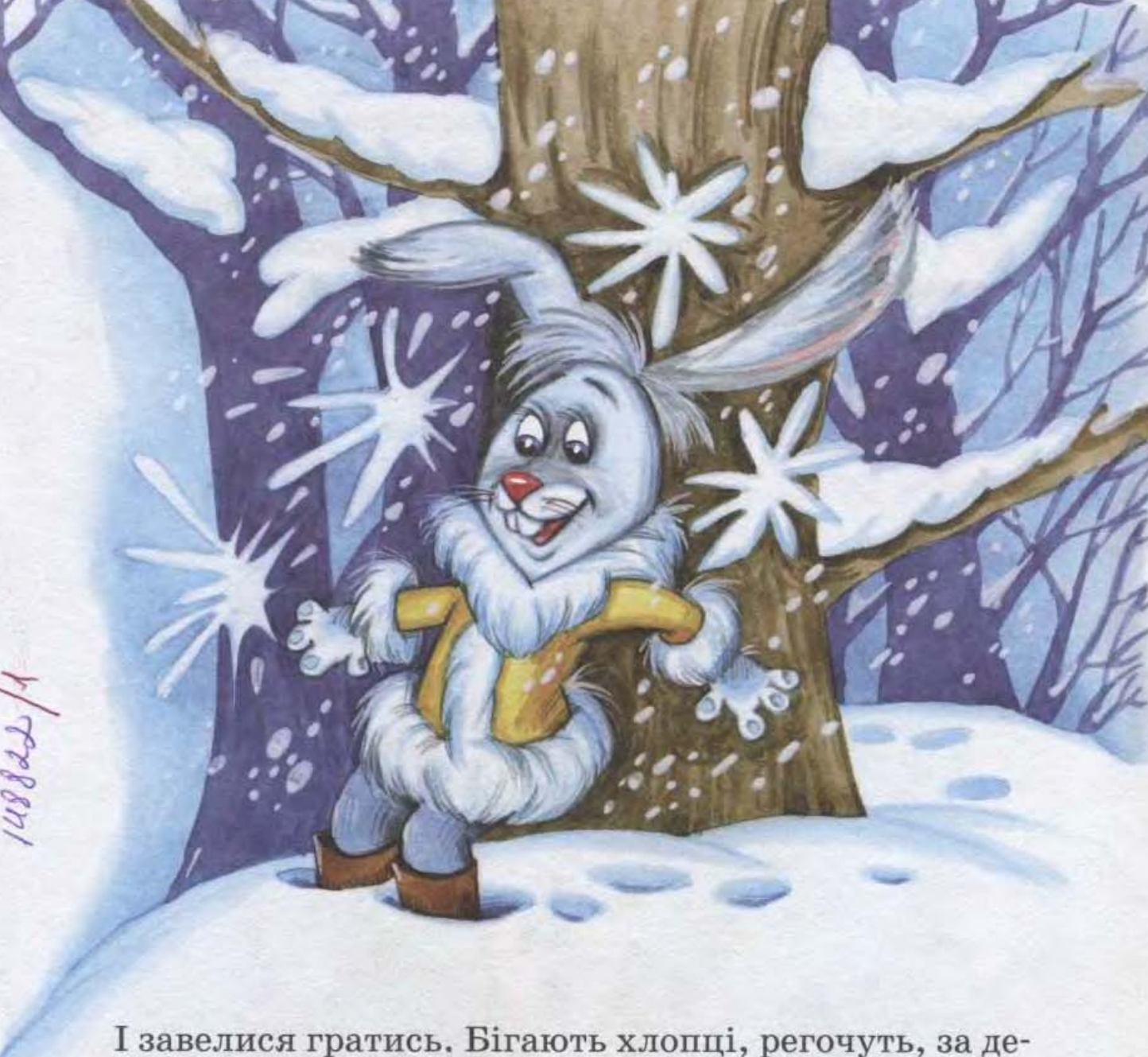
— Та ні. Мабуть, хтось із наших. Я навіть і не вгледів, коли вона з'явилась.

— А як сніжки ліпляться?

— А отак! — Кося зліпив сніжку і кинув у Колька.

— Ах ти ж! — Колько теж зліпив сніжку і кинув у Кося.

І завелися гратись. Бігають хлопці, регочуть, за дерева ховаються, один в одного сніжками поціляють.... А з-за дуба загадковий Яшка то в одного, то в другого сніжки кидає. Та так ловко, щоразу як не по лобі, так по носі. Баба Морозиха кілька разів уже поривалася змахнути мітлою, щоб навести порядок, але чогось ніяк не могла, тільки розгублено кліпала вуглинками-очима.

І раптом...

— Ой! Що ж ми наробили? — вигукнув Кося. — Ми ж сніжками усю твою шубку з опалого листя збили! Замерзнеш тепер!

— Ой! Справді!.. Х-холодно с-стало! — зацокотів зубами Колько.

— Доведеться тобі, мабуть, назад лізти у барліг.

— Н-ні-ні! Н-нізащо! Я Д-діда М-мороза п-побачити х-хочу. І С-снігуроньку. І новорічну ялинку.

— То що ж робити?

— А т-ти м-мені принеси свою сіру осінню шубку.
— О! Правильно! Молодець! Стривай! Я швидко! —
І Кося щодуху пострибав додому.
Баба Морозиха враз ожила.
— Х-ху! Що це зі мною? Задубіла, ворухнутися не
могла! Тільки зараз одпустило. — І до Колька: — Що

ж ти, голубе, правила порушуєш? Га? Чого виліз? Чого самочинно сплячку припинив?

— Ой, х-хто ви? — отетеріло втупився у неї Колько. — В-ви ж-жива?

— Авжеж! Баба Морозиха я. Двірничка зимова лісова. За порядком у лісі наглядаю. Так чого, питаю, порядок порушуєш? Чого виліз?

— А я... Н-новий рік зустріти х-хочу, Діда Мороза побачити, Снігуроньку...

— Ну, це я тобі зроблю. Дід Мороз — чоловік мій, а Снігуронька — онука.

— Серйозно?

— Абсолютно. Але зараз мушу тебе затримати, забрати.

— Куди? Почекайте! Зараз Кося принесе мені шубку свою осінню. Бо я д-дуже з-змерз.

— Ні, голубе, чекати не можу. Інструкція в мене. Порушника негайно мушу забрати, скласти протокол і доповісти начальству. Не можу я чекати. Бо в мене будуть неприємності. Не треба було, голубе, порушувати порядок.

І не встиг Колько Кольочка отямитися, як Баба Морозиха закрутила навколо нього мітлою завірюху, підхопила і понесла кудись.

— Ух, ти! Здорово! Ну, починається!

— визирнув з-за дуба загадковий Яшка.

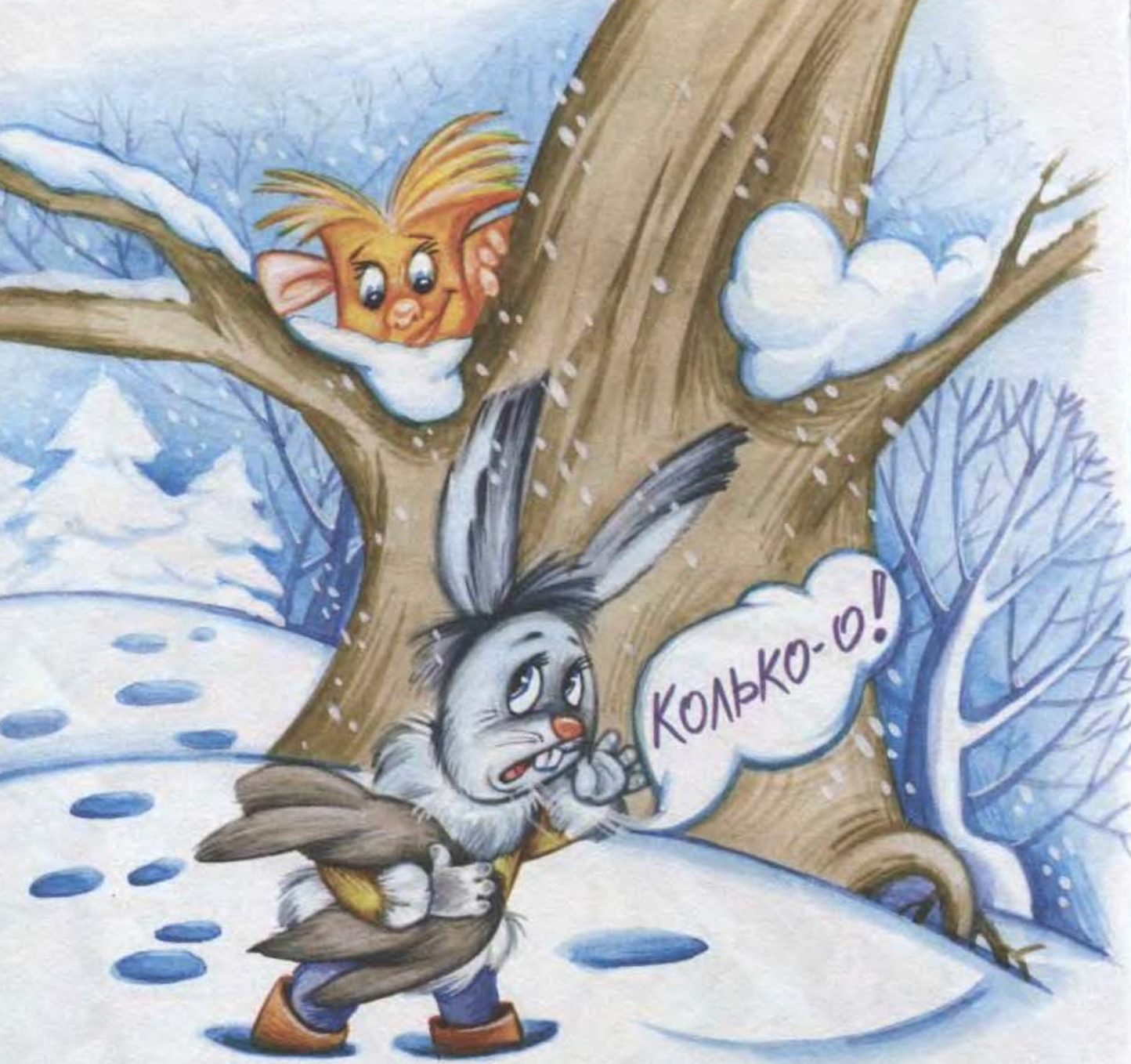
— Закрутилося! Ух! Люблю пригоди. І я туди! Там витівка

ЧОГО
ВИЛІЗ?

ЛИСКА
СЕРВІС

моя! — Щось руде й волохате майнуло за дубом і зникло угорі.

Аж тут, захекавшись, прибіг на Велику Галявину Кося Вухань зі своєю сірою шубкою під пахвою. Став, роззирається розгублено навкруги, очима кліпає, друга виглядає.

— Колько! Агов! Де ти? — загукав нарешті. Але ніхто йому не відповів. Колько зник.

РОЗДІЛ ШІ

Дюдя

В обійсті Діда Мороза та Баби Морозихи перед білою сніговою хаткою з блакитними крижаними віконцями стояли Дід Мороз і Снігуронька. Вони пакували мішок з новорічними подарунками.

— Оце Васі, найпершому в класі. А це Олі, найсумліннішій в школі! — приказував Дід Мороз, кладучи подарунки в мішок. — Це Марині, гарній господині! А це Юлі, охайній чистюлі!

Снігуронька зітхнула.

— Ти чого зітхаєш? — спитав Дід Мороз.

— Шкода, — ще раз зітхнула Снігуронька.

— Кого?

— Романа-хулігана шкода, Сергійка-неумійка, Данила-дражнила... Тамару-нечупару... Ви ж їх повикреслювали. Всі одержать новорічні подарунки, а вони...

— Було б раніше дбати, аби щось мати. Мені теж прикро, а що зробиш: як робив, так і заробив. Лети-мо швиденько. Нас давно чекають — з усіх вікон виглядають.

Дід Мороз підхопив на плечі мішок. Навколо нього й Снігуроньки враз закрутило-завірюшило, снігова хмаринка піднялася в небо, полетіла і незабаром зникла.

Натомість у небі з'явилася інша хмарка, яка опустилася на подвір'я. Сніг опав, і от уже перед хатинкою стоять Баба Морозиха і Колько Колючка.

Баба Морозиха зазирнула в хату:

— Нема. Подалися вже.

— Хто? — спитав Колько.

— Таж артисти мої — Дід Мороз і Снігуронька. Тільки й знають, що по концертах літають. Тут працєю, хурделицю-заметіль роби, снігу на-трушуй, за порядком у лісі стеж... А їм тільки оплески в голові... Морозива хочеш?

— Т-та яке т-там м-морозиво. З-зуб н-на з-зуб не попадає. Мені б чаю!

— Гарячого не держимо! Гарячого нам не можна.

— Ж-жаль!

— Ну, погуляй тут, а я піду протокол писати. В хату не запрошую, бо

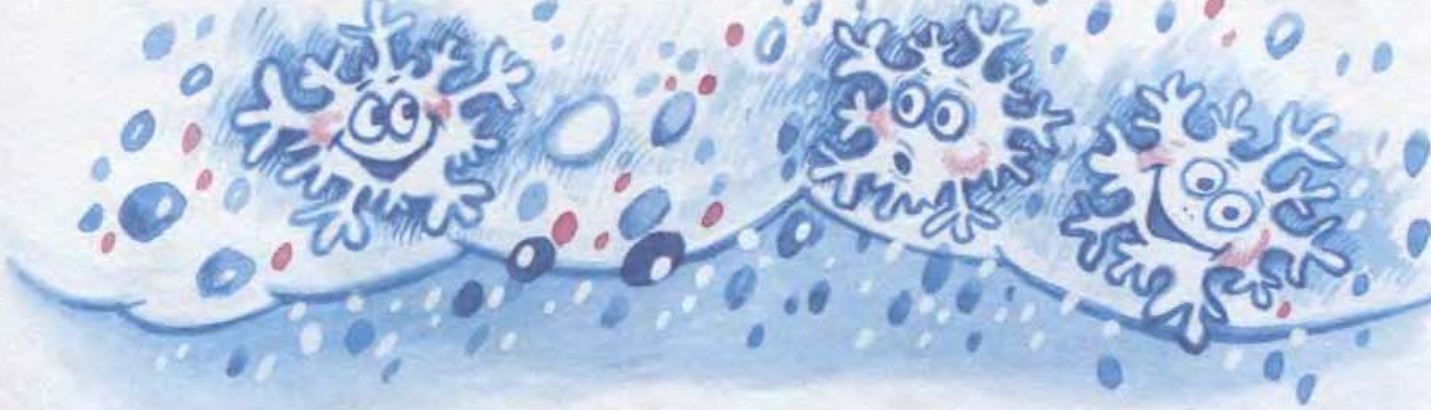

ДІД
МОРОЗ

Морозива
хочеш?

ЛІСКОМ
СЕРВІС

Small blue bird wearing a hat

там ще холодніше. — І Баба Морозиха зникла за дверима.

«Ну от, — подумав Колько. — Що ж тепер буде? Кося з шубою там, а я тут. І мороз пробирає дедалі дужче. Замерзну я».

— А ти хто? — почулося раптом ззаду.

Колько обернувся.

Позад нього стояла дівчинка — маленька, худенька, у куценькому платтячку з короткими рукавами. І ручки, і ніжки в неї були голі-голісінькі, і голівка теж неприкрита — ні шапки, ні хустини. Так що навіть дивитися на неї було холодно. Бррр!..

— Ти хто? — спитала дівчинка.

— А ти? — спитав Колько.

— Я — Дюдя. А ти?

— А я Колько Колючка. Їжачок.

— Їжачок?! Ніколи не бачила їжачків.

— Бо ми взимку спимо. Зимова сплячка у нас. Ми тут тільки весною, влітку і восени буваємо.

— А-а... А я, навпаки, влітку тут не буваю. Ми, як починає теплішати, перебираємося у холодні краї — в Арктику, Антарктику.

— А тобі не холодно?

— Авжеж, холодно! Але мені треба, щоб було холодно. Я ж Дюдя. Сестра Снігуроньки. Тільки Снігуронька артистка, з Дідом Морозом на концертах новорічних виступає. А я Бабі допомагаю — віхолити-

завірюшувати, снігом натрушувати, за порядком у лісі стежити. А у вас тут навесні гарно?

— Ого! Ще й як! Усе цвіте, зеленіє. Тепло, сонячно. Соловейко співає, метелики пурхають.

— А що таке метелики?

— Ти метеликів ніколи не бачила? О! Це диво! Це летючі квіти. Така краса!

— Я давно мрію побачити все це. Але... — Дюдя зітхнула. — Нам у теплі не можна. У теплі ми танемо. А тебе Баба чого сюди привела?

— Бо я порядок порушив. Самочинно із зимової сплячки прокинувся, із барлогу виліз.

— Нащо?

— На зиму подивитися захотів. На Діда Мороза, на Снігуроньку. Не бачив же ніколи.

— Ич який! Видумляка! Такий, як я, — усміхнулася Дюдя. — Подобаєшся ти мені. Такий кумедний, симпатичний, з голочками, які не гріють, їжачок-дивачок. Хіба можна на мороз отак виходити?

— Друг мій, зайчик Кося Вухань, побіг шубку свою осінню сіру мені принести. Хвилюється, мабуть, чекає, гасає там по Великій Галявині.

Дюдя на якусь мить задумалася:

— Ех, і перепаде мені! За те, що я й сама порядок порушила. Але — хай!

Вона рішуче махнула рукою:

— Гайда!

— Куди? — не зрозумів Колько.

— Таж на Велику Галявину. До твого Косі Вуханя.

І не встиг Колько й оком зморгнути, як Дюдя закрутилася дзигою на одній нозі. І враз навколо неї заіскрилося, засвистіло, огорнуло Колька, підняло над землею і понесло в небо.

— Ану вас! — почулося з-за хатки. — Нащо я тоді сюди тарабанився, як треба назад летіти?

І загадковий Яшка теж знявся у небо.

РОЗДІЛ IV

Крижан Колодрига

На Велику Галявину вбіг захеканий Кося Вухань.

— Нема! Весь ліс оббігав — нема! І в барліг зазираю. І там нема. Де ж він подівся? Пропаде ж, замерзне без шубки.

І раптом у небі з'явилася біла снігова хмарка. Стала наближатися, рости, спустилася на Велику Галявину. Обтрусилася від снігу. І Кося тільки ойкнув — перед ним стояли Колько Колючка і якась дивна дівчинка.

— Ой! — кинувся Кося до Колька. — Де ти був? А я вже так хвилювався!

— Баба Морозиха мене забрала. За порушення порядку. А от Дюдя виручила. Швидше давай шубку! І знайомся!

— Дюдя! — усміхнулася дівчинка, простягаючи Косі руку.

— Кося! Вухань! — сказав зайчик, потискаючи лапкою холодну, як крижинка, руку.

— Це сестра Снігуроньки, — сказав Колько. — Дуже симпатична дівчинка.

— Я бачу. Симпатична, — зашарівся Кося.

У цей час щось руде й волохате спустилося з неба і сховалося за дубом. Та ні Кося, ні Колько не встигли те «щось» як слід роздивитися, бо Дюдя раптом вигукнула:

— Ой! Лютий пан Крижан Холодрига йде! Господар Зими. Наш повелитель. Ховайтеся!

І ледве Кося й Колько встигли сховатися за кущем, як з лісу на галявину вигулькнула біла нековирна по-стать — прозора, химерна, з величезною крижаною со-кирою в руці.

Трісь! Трісь! Трісь! — затріщали дерева від лютого морозу, який враз настав. Добре, що Колько встиг на-кинути шубку. А то б одразу замерз на бурульку.

— Що тут діється?! — скрипучим голосом проказав Крижан. — Чому справжнього холоду нема? Сам мушу морозити?

— Бабуся саме з поля щойно. Заметіль здіймала, — сказала Дюдя.

— Бачив я ту заметіль, — пхикнув Крижан. — Казна-що. Як кіт надмухав. А ти за порядком як стежиш? Чого сторонні у лісі?

— Які сторонні?

— А онде там, за кущем.

— Де? Не бачу! — вдавано здивувалася Дюдя.

— Дурити мене здумала?.. Ану вилазьте, барбоси!

— Ми не барбоси, — сказав Колько, вилазячи разом із Косею з-за кущів.

— А хто ж ви?

— Я їжачок Колько Колючка, а він зайчик Кося Вухань.

— А чого він мовчить? Чого ти за нього балакаєш?

— Бо він... скромний.

— А тремтить і зубами цокає — теж від скромності? Інтересно!

— А у них, у зайчиків, так заведено.

— Щось ти дуже балакучий! От я вас у холодильник-морозильник посаджу, заморожу, щоб ви мене не драгували.

— Ой, не садіть їх у морозильник, будь ласка! — скрикнула Дюдя.

— А чого це ти за них заступаєшся?

— Бо вони... хороші.

— Ха-ха-ха! «Хороші»! Які ж вони хороші, коли теплі?! Хорошими у нас бувають тільки холодні. От я їх і зроблю хорошими. Хе-хе-хе! — І пан Крижан забубонів скоромовкою: — Крига-дрига-холодрига! Вухачуха-завірюха! Віхола поїхала! Ж-жух!

І вмить пан Крижан зник.

Разом з ним зникли і Колько Колючка, і Кося Вухань.

РОЗДІЛ V

Дюдя і Яшка об'єднуються

— Це я, я винна! Було б мені не забирати Колька від Діда й Баби. Вони б його хоч снігом притрусили, не дали б замерзнути. А Крижан, лютий пан — недарма зимовий місяць його іменем лютим назвали — заморозить хлопців! Це я, це я винна! — заголосила Дюдя.

— «Це я, це я», — раптом почулося з-за дуба. — Гей, Дюдю! Не реви! Тобі не можна плакати. Бо в тебе сльози одразу замерзають — і очі псуються. Осліпнути можеш.

— Ой! Хто це? — здригнулася Дюдя.

— Це я! Яшка!

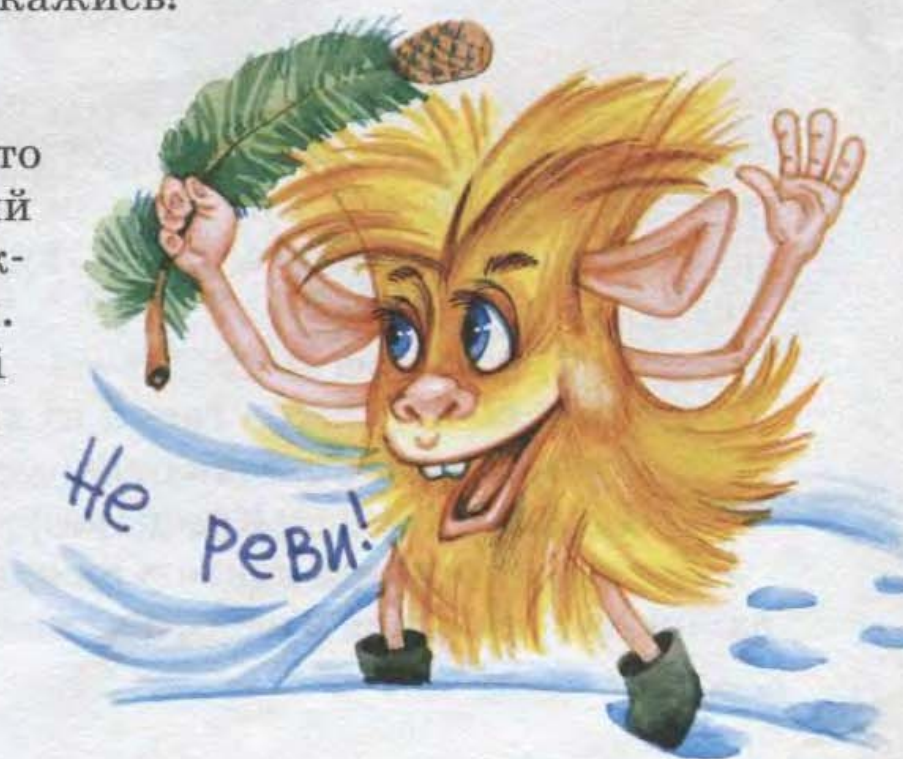
— Ану вийди! Покажись!

— Не можу.

— Чому?

— Бо я не просто Яшка, а загадковий Яшка. Мені не можна показуватися. Але я все бачив і чув. Треба хлопців виручати. Бо з ким я тоді витівки свої витворятиму?!

— А як виручати? Як?!

— Треба твоїх Діда й Бабу підпрягти. Вони дорослі. Вони силу мають, багато знають і можуть. То хай допоможуть... Тільки ти про мене їм не кажи, гаразд? Дорослі мене не бачать і не чують. І не повірять, що я є на світі.

— Не скажу. Хоч і не розумію, хто ти... Ну, я помчала додому, бо не можна гаяти ні хвилини. Як заморозить Косю й Колька, пізно буде.

— Ну, давай! А я до Крижана.

Дюдя крутнулася дзиг'юю на одній нозі, утворивши завірюху, і знялася в небо, а за нею і Яшка...

РОЗДІЛ VI

Снігуронька подає ідею

Баба Морозиха нарешті скінчила писати протокол (ох, та бюрократична писанина!), аж раптом з двору почувся плач. Баба визирнула з хати.

Плакала Дюдя.
— Ти чого? —
здивувалася Баба.
— А де той їжачок?
Прогавила?
— Гірше! —
схлипнула Дюдя. —
Їх обох лютий пан
Крижан забрав.
— Кого це обох?
— Колька і його
друга зайчика Кося.
Вони такі симпатич-
ні. Один з голочками
кумедними. Другий з
довгими вушками. А
тепер лютий Крижан
з них дві льодяні бу-
рульки зробить...
— А Кося звідки
там узявся?
— Ай, Бабо!
Хлопців рятувати
треба, а ви балакає-
те! У-у-у!
— Не плач, Дюдю!
Ти ж знаєш, нам пла-
кати не можна, сльо-
зи замерзають, і очі
псуються.
— І хай псуються!
Хай я осліпну, раз ви
не рятуєте хлопців!

— А як я їх урятую? Лютий пан Крижан — наш начальник. Не ми йому — він нам наказує.

— Придумайте щось. Ви ж добра. То у вас робота така сувора, а сама ж ви добра, я знаю.

— Що ж я можу придумати? Мене поставлено за порядком стежити, а ти мене змушуєш той порядок порушувати.

— Тоді я сама піду, раз ви не хочете.

— Куди ти підеш, дурненька?! Він же тебе й слухати не стане. Замкне в буцегарні на три крижані замки, як мене колись замкнув. І сидітимеш день і ніч.

— І сидітиму, раз ви такі!

Раптом у небі з'явилася біла хмарка, і на обійстя опустилися Дід Мороз і Снігуронька. У Діда під пахвою був порожній мішок.

— О! А чого це Дюдя так невесела? — кинулася до сестрички Снігуронька.

— Що тут у вас трапилося? — стурбовано запитав Дід Мороз.

— Ой, біда! Лютий пан Крижан Холодрига забрав зайчика Косю та їжачка Колька на заморожування. А Дюдя засмутилася і плаче.

— Отакої! А звідки їжачок узявся? У них же зимова сплячка, — здивувався Дід Мороз.

— Спеціально прокинувся, — сказала Баба Морозиха. — Виліз, щоб на тебе, артиста, подивитися, на Снігуроньку, на ялинку новорічну. А вас носить десь. Я б давно уже вас йому показала і назад у барліг поклала.

— Ну, хто ж знав? — розпачливо розвів руками Дід Мороз. — Шкода бідолайчика їжачка... і зайчика.

— Не руками розводити треба, а робити щось! — прохопилася Дюдя.

— Що ж тут вдієш? — почув потилицю Дід Мороз.

— Я ж і кажу, — підхопила Баба Морозиха. — Не ми ним, а він нами керує.

— Керує! — пхикнула Дюдя. — А ви знаєте, Бабо, що він про вас сказав?

— Ану-ну?

— Що ваша заметіль — не заметіль, а казна-що, як кіт надмухав.

— Що-о?! — очі-вуглилки Баби Морозихи запалахкоті-

Отакое!

ли гнівом. — «Як кіт надмухав»? Це про мою прекрасну заметіль, що по всьому полю гуляла?

— Стривайте! — вигукнула раптом Снігуронька. — Здається, я придумала. Давайте...

— Тссс! — перебив її Дід Мороз — Тихше! Бо ще почує. Ви ж знаєте, який він...

Усі схилилися до Снігуроньки, і вона їм щось зашепотіла.

РОЗДІЛ VII

Демонстрація-маніфестація

Пан Крижан був у чудовому настрої. Він дуже любив когось заморожувати. Весело походжаючи величезною голубою верандою свого крижаного палацу, він співав:

Я Крижан — лютий пан,
Крижаний ношу жупан.
Я всевладний, я все можу,
Будь-кого я заморожу,
Заморожу, заморожу до загину
На сніжинку, на бурульку, на крижину.
Я дивлюся, я дивлюся залюбки,
Як когось ха-ха-хапають дрижаки.
Це для мене насолода, ще й яка,
Як на когось напустити дрижака!
Всі тремтять переді мною, всі тремтять...

ЩО КІТ,
НАДМУХАВ
ЗАМЕТІЛЬ

І раптом пан Крижан затнувся і здивовано роззявив рота. У дворі з'явилася дивна процесія. Попереду йшов Дід Мороз з транспарантом: «Свободу Кольку Колючці!» За ним сунула Баба Морозиха з транспарантом: «Свободу Косі Вуханю!» А за Бабою ступала Снігуронька з транспарантом: «Захистимо звірячі права!»

Пан Крижан кулею вилетів надвір.
— Це що таке?! — закричав він несамовито.
— Демонстрація-маніфестація... — почав Дід Мороз.
— ...протесту... — продовжила Баба Морозиха.
— ...проти порушення звірячих прав! — закінчила
Снігуронька.

СВОБОДУ
КОСІ
ВУХАНЮ

ЗАХИСТИМО
ЗВІРЯЧІ
ПРАВА

СВОБОДУ
КОЛЬКУ
КОЛЮЧЦІ

— Та ви що?! Очманіли?! — аж захлинувся пан Крижан.

— Відкривай, Бабо, мітинг! — не зважаючи на його крики, наказав Дід Мороз.

— Мітинг протесту оголошую відкритим! Слово надається Діду Морозу! — урочисто виголосила Баба Морозиха.

Тим часом Дюдя за спиною Крижана прошмигнула у крижаний палац.

— Ми, депутація зимового лісу, висловлюємо своє обурення протиправними діями адміністрації панства Крижанства і вимагаємо негайного звільнення їжачка і зайчика! — вимахуючи руками, говорив Дід Мороз.

— Замовкни! Припини негайно! — заверещав пан Крижан.

— Вимкнути другий мікрофон! Продовжуйте, депутате Мороз! — сказала Баба Морозиха.

! — Ми не допустимо, щоб були заморожені вільні громадяни Казкового Лісу Кося Вухань і Колько Колючка! — вів далі Дід Мороз.

Тим часом з крижаного палацу вискочили Дюдя, Кося і Колько. І знову-таки за спиною Крижана прошмигнули до лісу і кинулися навітки.

Однак пан Крижан щось запідозрив.

— А де Дюдя? — раптом пронизливо глянув він на Діда Мороза. — То заступалася так за них — і раптом не бере участі у вашій дурній демонстрації...

І пан Крижан кинувся у палац.

— Треба тікати! — вигукнула Снігуронька.

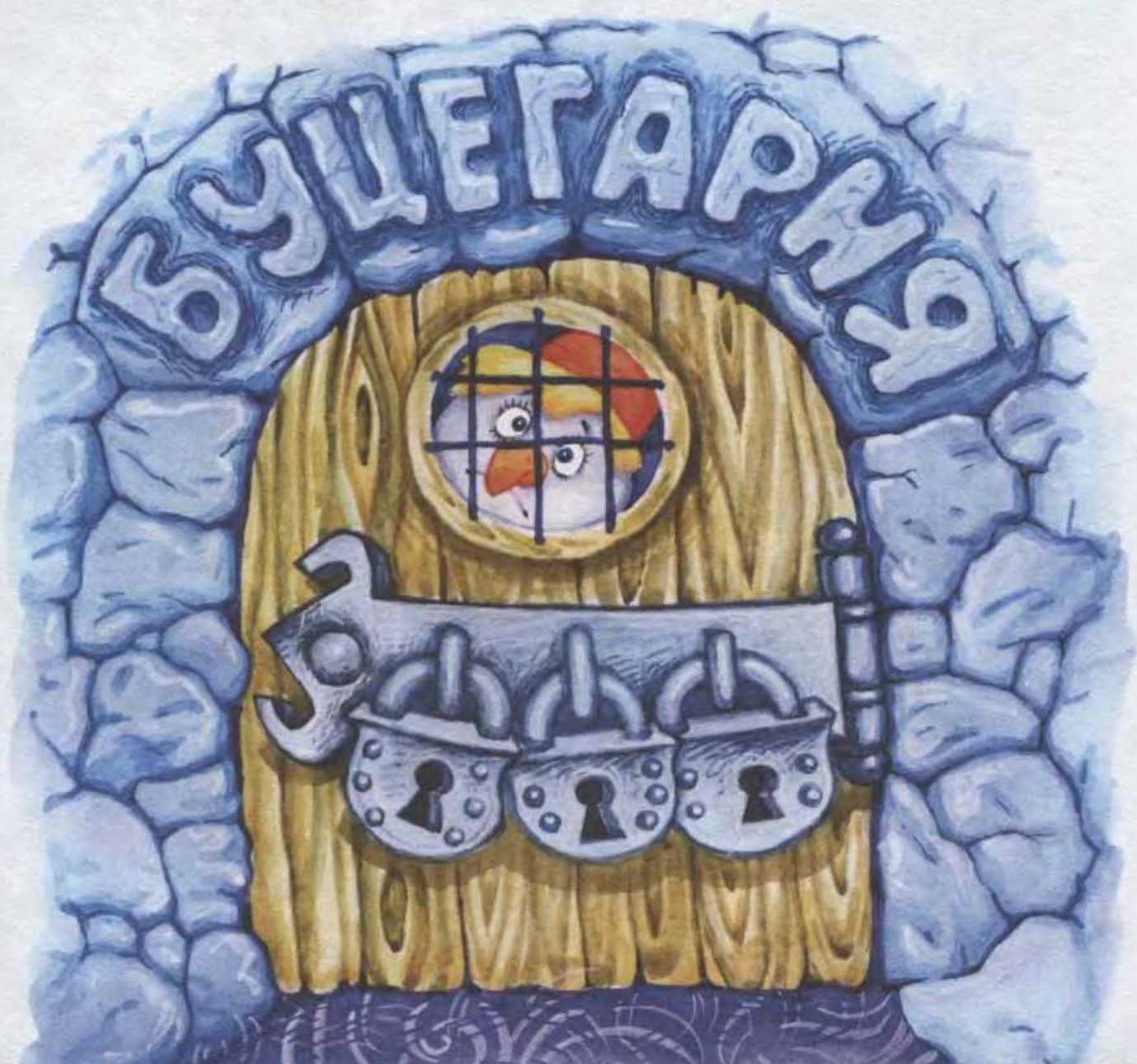
— Ех-хе-хе! Куди ж від нього втечеш? — зітхнув Дід Мороз. /

Та вони й не встигли б утекти, бо лютий Крижан прожогом вискочив з палацу:

— Негідники! Обдурили! Звільнили! Випустили!.. Ну тепер ви у мене на волі не гулятимете! Всіх у буцегарню на потрійний крижаний замок!.. А в Казковому Лісі оголошу надзвичайний стан. Усіх позаморожую! Всіх!.. Крига-дрига-холодрига! Віха-чуха-завірюха! Віхола-поїхала!

Жжжух-х-х-х!..

І Дід Мороз, Баба Морозиха й Снігуронька миттю зникли з подвір'я.

РОЗДІЛ VIII

Що робити?

— А він знову нас не забере? — відхекуючись, спитав Кося.

— Ні! — сказала Дюдя. — Не хвилюйтесь. Вдруге він забрати вас уже не зможе. Такий чарівний закон Казкового Лісу.

— Спасибі тобі, Дюдю! — сказав Колько. — Ти врятувала нам життя.

— До чого тут я? Це Снігуронька придумала. А допомагали всі.

— Навіть загадковий Яшка, — додав Кося. — Ми б давно вже замерзли, якби не він.

— Як це так?

— А він увесь час примушував нас рухатися, не сидіти на місці. Ми весь час чули його голос.

— Ми думали, що він тільки на витівки здатний, а він, виявляється... — сказав Колько.

— Молодець! — сказала Дюдя і враз спохмурніла: — Щось довго наших нема. Стривайте, погляну лишень у чарівне дзеркальце, де вони там...

Дівчинка заскочила до хати, а Кося й Колько лишилися на подвір'ї Діда Мороза й Баби Морозихи. Вони навіть не встигли перемовитися між собою й кількома словами, як з хати вискочила Дюдя.

— Біда! Лихий пан Крижан засадив Діда, Бабу й Снігуроньку у буцегарню на три крижані замки.

— Ой! Що ж це буде?! — в один голос скрикнули Кося й Колько.

— Їм-то нічого не буде. Вони ж холоду не бояться. Але новорічне свято зривається. Без Діда Мороза й Снігуроньки який же Новий рік?.. Новорічні ялинки не засвітяться. Тисячі хлопчиків і дівчаток залишаться без новорічного свята, без новорічних подарунків. Особливо шкода тих, хто не має батьків, хто у дитячих будинках, в інтернатах... Вони так чекали цього свята!..

- Що ж робити? — розпачливо спитав Кося.
- Це я винен! Це все через мене! — скрушно похитав головою Колько. — І я мушу спокутувати свою провину.
- Що ти збираєшся робити? — спитала Дюдя.
- Піду назад до Крижана.
- Та ти що?! Він же тебе заморозить!
- Буду рухатися. Може, й не замерзну.
- Але ти не зможеш рухатися весь час, день і ніч!
- Я не допущу, щоб через мене зривався Новий рік!
- Я не залишу тебе! Разом підемо! — вигукнув Кося. — Хоч і страшно...
- Хлопці! Куди ви?! Це ж вірна загибель! — скрикнула Дюдя.

І от почувся переможний регіт лютого пана Крижана:

— Га-га-га! На це я й розраховував! Вдруге забрати їх я не можу. А якщо добровільно — будь ласка!.. Крига-дрига-холодрига! Вуха-завірюха! Віхола-поїхала! Жжух-х-х!..

І вмить зникли і Кося Вухань, і Колько Колючка, і сам лютий пан Крижан.

РОЗДІЛ ІХ

Яшка стає повнолітнім

— Ой! Що я накоїла?! — у розпачі вигукнула Дюдя.
— Нащо я сказала, що зривається Новий рік?!. Яшко!.. Яшко!.. Де ти?

— Я тут! — почулося з-за хати.

— Іди сюди швиденько! Треба щось робити. Загинуть же хлопці! Ну, чого ти ховаєшся?!

З-за хати вийшов загадковий Яшка.

— Чого ховаюсь? Ти ж бачиш, який я... — він похилив голову.

Дюдя уважно глянула на нього:

— Ну який... Звичайний. Симпатичний навіть...

— Я ні на кого не схожий. Ні на людину, ні на звірину. Опудало якесь...

— І не опудало зовсім! Та й чого це треба обов'язково бути на когось схожим?.. Ти тому й ховався від лісових школярів?

— Так, — зітхнув Яшка.

— Хотілося з ними гратися, а ти соромився?

— Соромився... — знову зітхнув Яшка.

— А ти взагалі хто?

— Барабашка я. Яшка-барабашка.

— Барабашка? Так барабашки ж невидимі, по-моєму. І безсловесні, німі.

— То повнолітні барабашки невидимі й безсловесні. А неповнолітніх можуть бачити й чути. Правда, лише діти. Дорослі — ні.

— Здається, ви вмiєте чаклувати, робити різні неймовірні дива.

— Дорослі — вмiють. А неповнолітні вчаться. Правда, в мене вже трішечки виходить. Я сьогодні навіть твою Бабу Морозиху... зачаклував. Сказав «замри», і вона завмерла, ворухнутися не могла. Це коли ми з Косею і Кольком у сніжки гралися.

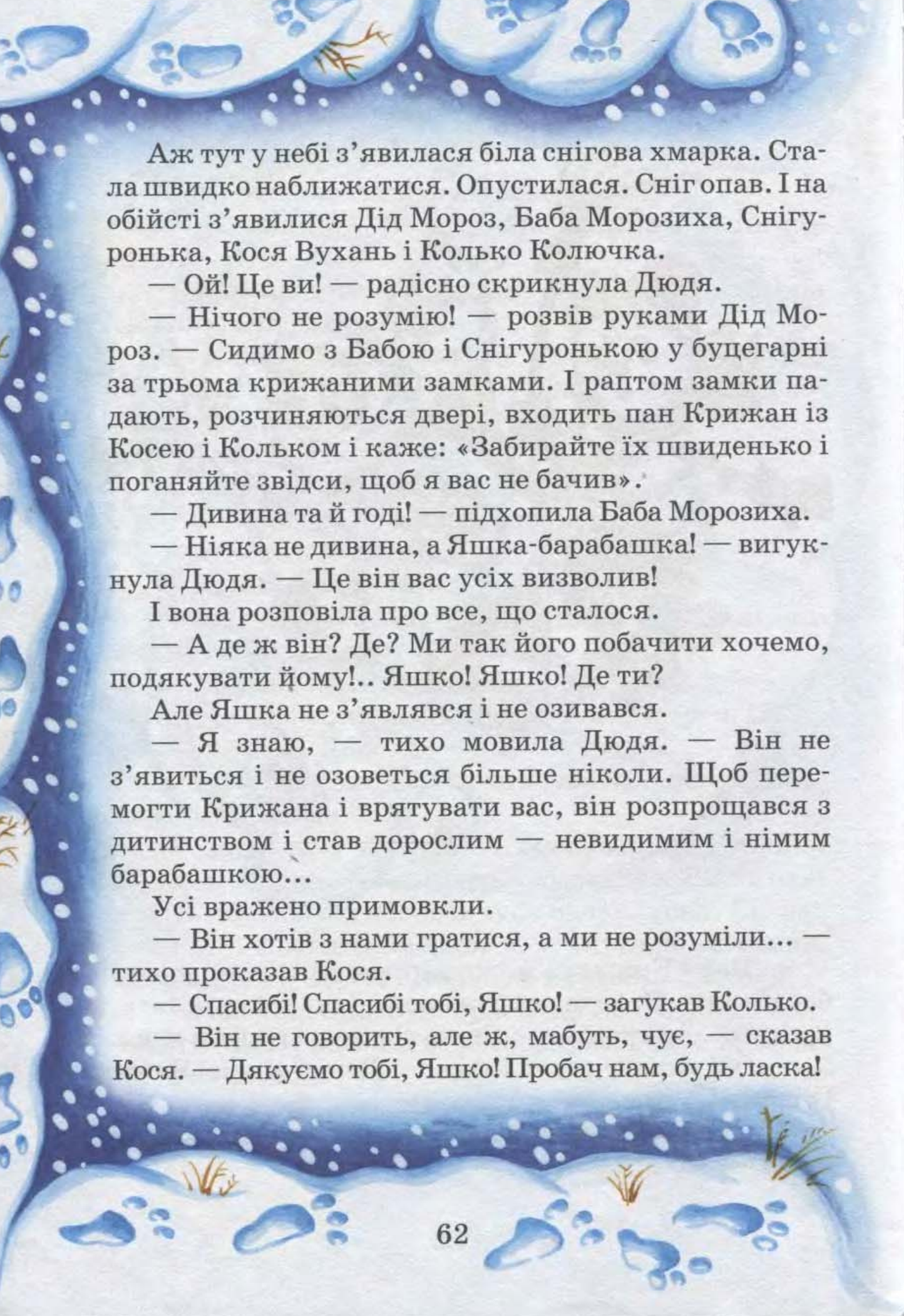
— Ящечко! Спробуй! Зроби що-небудь, щоб врятувати хлопців. Вони ж замерзнуть. Гаяти не можна ні хвилини!

— Пана Крижана може перемогти тільки дорослий барабашка. Правда, як дуже захотіти, я можу стати дорослим... Але тоді... — Яшка зітхнув і раптом зник.

— Ой! — вигукнула Дюдя. — Де ти? Яшко! Яшечко! Озовися!

Але ніхто їй не відповів. Дюдя розгублено озиралася на всі боки...

Аж тут у небі з'явилася біла снігова хмарка. Стала швидко наближатися. Опустилася. Сніг опав. І на обійсті з'явилися Дід Мороз, Баба Морозиха, Снігуронька, Кося Вухань і Колько Колючка.

— Ой! Це ви! — радісно скрикнула Дюдя.

— Нічого не розумію! — розвів руками Дід Мороз. — Сидимо з Бабою і Снігуронькою у буцегарні за трьома крижаними замками. І раптом замки падають, розчиняються двері, входить пан Крижан із Косяю і Кольком і каже: «Забирайте їх швиденько і поганяйте звідси, щоб я вас не бачив».

— Дивина та й годі! — підхопила Баба Морозиха.

— Ніяка не дивина, а Яшка-барабашка! — вигукнула Дюдя. — Це він вас усіх визволив!

І вона розповіла про все, що сталося.

— А де ж він? Де? Ми так його побачити хочемо, подякувати йому!.. Яшко! Яшко! Де ти?

Але Яшка не з'являвся і не озивався.

— Я знаю, — тихо мовила Дюдя. — Він не з'явиться і не озоветься більше ніколи. Щоб перемогти Крижана і врятувати вас, він розпрощався з дитинством і став дорослим — невидимим і німим барабашкою...

Усі вражено примовкли.

— Він хотів з нами гратися, а ми не розуміли... — тихо проказав Кося.

— Спасибі! Спасибі тобі, Яшко! — загукав Колько.

— Він не говорить, але ж, мабуть, чує, — сказав Кося. — Дякуємо тобі, Яшко! Пробач нам, будь ласка!

— Раз він став дорослим і вміє чаклувати, то, може, він зробить так, щоб Дюдя і Снігуронька подивилися весною на квіти, на зелені дерева, на траву, на метеликів... І послухали соловейка... — мрійливо сказав Колько.

— Агов, Яшко! — вигукнув Кося. — Чуєш?!

Ніхто не відповів, але кожному здалося, що хтось лагідно дихнув йому в обличчя.

— А тепер усі — на новорічну ялинку! — весело вигукнув Дід Мороз.

— Дарма, чи що, Колько порядок порушував! — засміялася Снігуронька.

Десь далеко ударив дзвін і заграла музика.

Починався Новий рік.

**СОНЯЧНИЙ
ЗАЙЧИК
і СОНЯЧНИЙ
ВОВК**

У похмурому підземному палаці перед каміном, де ледь жевріло темно-синє вогнище, сидів Начальник Канцелярії Нічних Кошмарів Пан Морок. На ньому був чорний оксамитовий плащ з каптуром, що закривав обличчя. Якби не плащ і не синє полум'я в каміні, ми б з вами пана Морока просто не побачили. Бо весь він був із темряви. Саме про це він і співав, перебираючи струни чорної гітари. От послухайте:

Зроблений із темної
Темряви підземної,
Сили я не маю,
Та всіх перемагаю,
Бо всіх-усіх лякаю!
Бо всіх-усіх лякаю!
Я — Начальник Всяких Страхів
І Нічних Кошмарних Жахів!
Морок я! І, як захочу,
Будь-кого я заморочу,
Заморочу-заморочу,
Як захочу!..

КАНЦЕЛЯРІЯ
НІЧНИХ КОШМАРІВ

ПАН
МОРОК

Коли у пана Морока був гарний настрій, він любив поспівати під гітару.

Аж тут згори до палацу провалилися схвильовані Баба Яга та її молодший брат Бабай. Обтрусившись від землі, Баба Яга вигукнула:

— Ваша Темність! Неприємність!

— Н-неприємність, В-ваша Т-темність! — заїкаючись, підхопив Бабай.

— Що таке? — скривився пан Морок. — От псуєте мені настрій! Завжди ви панікуєте! Замість того, щоб інших лякати, самі лякаєтесь.

— Н-не п-панікуємо, В-ваша Т-темність! — вдарив себе в груди Бабай. — К-кажи, сестро, б-бо я, б-бачиш, з-заїка-юсь... від х-хвилювання.

— Ваша Темність, на Великій Галявині Казкового Лісу відкрилася спеціалізована лісова школа з ведмежою мовою викладання! — одним духом випалила Баба Яга.

— Ну то й що? Хочете туди вступити? Щоб я рекомендацію написав? — глузливо усміхнувся пан Морок.

— Ой, не жартуйте, Ваша Темність! Освіта! Знання! Це ж найбільша для нас небезпека! — вигукнула Баба Яга. — Освічені й розумні в нас же не вірять! Ми для них просто не існуємо!

— О-однозначно! — підхопив Бабай.

— Мда-а... — почував потилицю пан Морок. — Мабуть, таки так. Найбільше нас бояться темні й неосвічені. Чим більше знань, тим менше страху. Правильно!.. Отже, починаємо кампанію по залякуванню школярів! Хай не вчаться, не вчаться, не вчаться! Хай до школи ходити бояться!..

— Хай не вчаться, не вчаться, не вчаться! Хай до школи ходити бояться! — підхопили Баба Яга і Бабай.

Зайчик Кося Вухань та їжачок Колько Колючка після уроків ішли лісом додому.

— Цікаво у школі, правда? — сказав Кося.

— Авжеж! Кожного дня про щось нове дізнаємося, — відгукнувся Колько.

— Якби тільки не оця дорога додому через темні хащі... — зітхнув Кося, озираючись на чагарі.

— І чого це темнота завжди так лякає? — здвигнув плечима Колько.

— Бо завжди здається, що там хтось є, хтось ховається... — знову зітхнув Кося.

І тут зненацька з-під землі вигулькнули пан Морок, Баба Яга і Бабай. Баба Яга в одній руці тримала ступу, в другій мітлу. А Бабай — барабан, на якому були намальовані череп і кістки.

Темноти боїшся ти?
Темноти боїшся й ти?
Я і є страшна ота
Темнота-а! —

жахним голосом за-
горлав пан Морок.

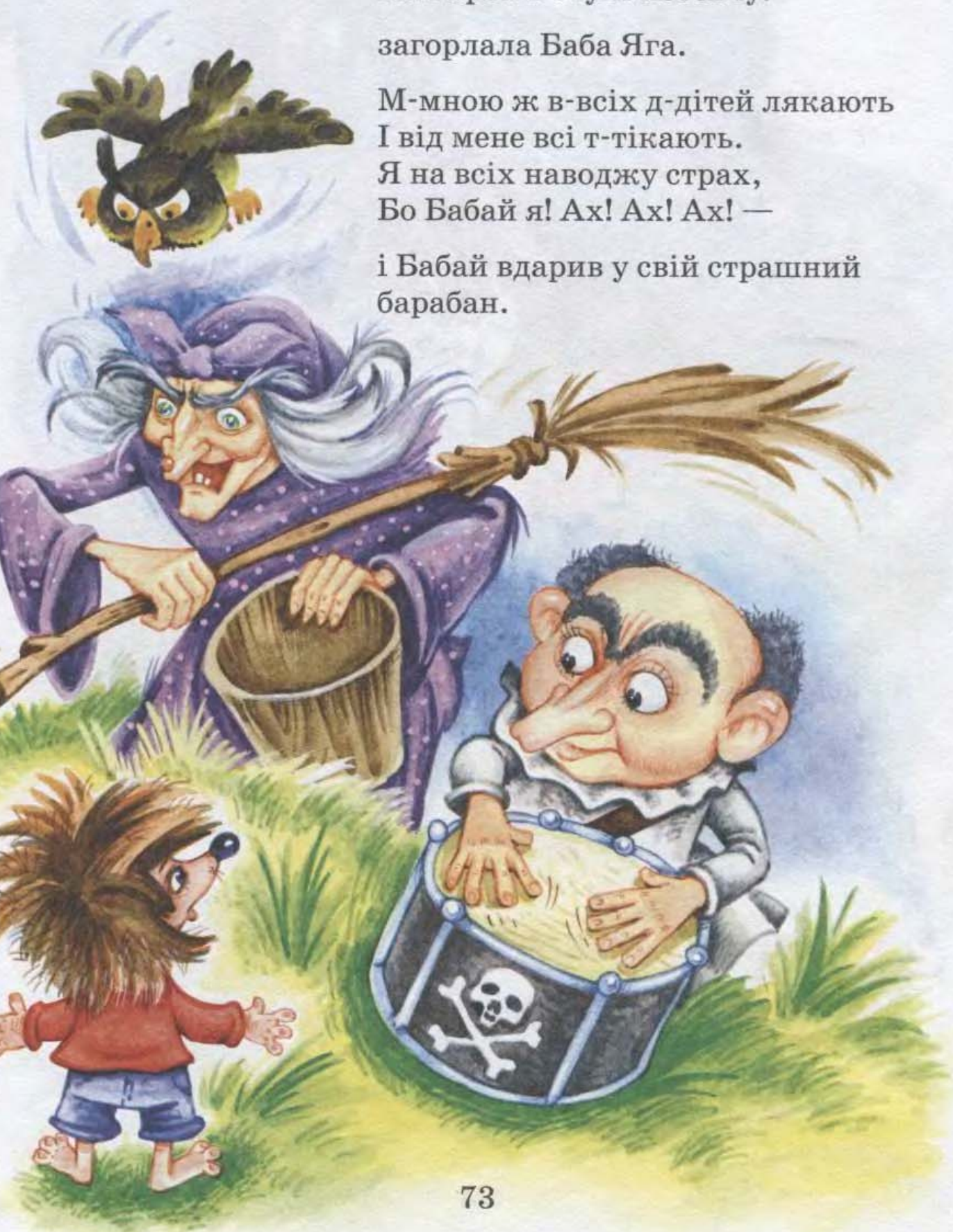
А я Баба Яга — кістяная нога!
Кого захочу, вмиць провчу —
На порох в ступі потовчу! —

загорлала Баба Яга.

М-мною ж в-всіх д-дітей лякають
І від мене всі т-тікають.

Я на всіх наводжу страх,
Бо Бабай я! Ах! Ах! Ах! —

і Бабай вдарив у свій страшний
барабан.

Усі втрюх вони затанцювали навколо Косі і Колька.

Їжачок і зайчик аж поприсідали з переляку і дрібно зацокотіли зубами.

— Рятуйте-е! Рятуйточки-и! — ледь чутно пропищали вони.

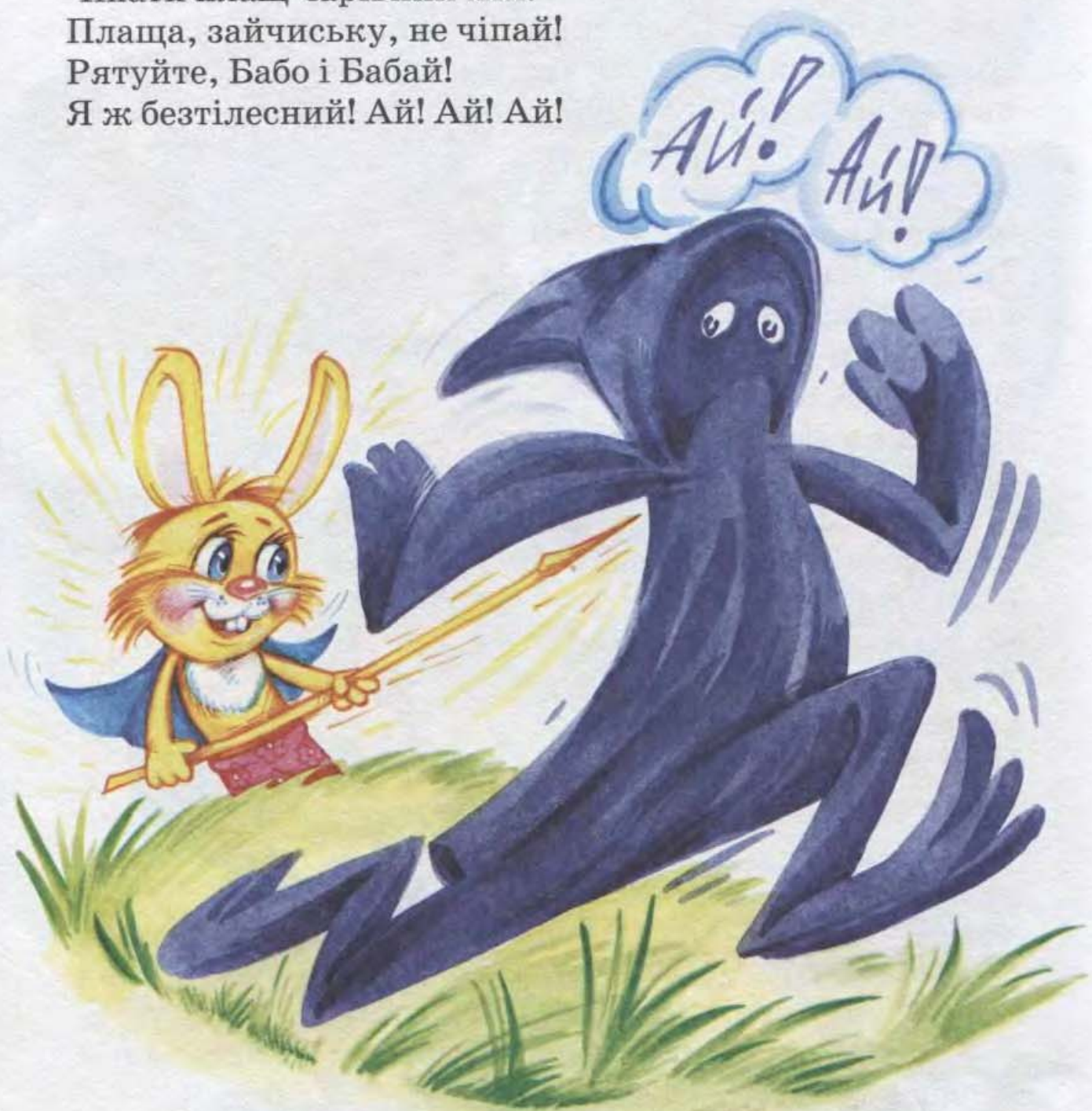
І тут згори, з неба, стрімко зіскочив сонячний зайчик — з вушками, з лапками, з кучим хвостиком. Він тримав напереваги сліпучий промінь-спис і кинувся з ним на лиходіїв, дзвінко-дзвінко співаючи:

Хто ображає тут малят,
 Маленьких лісових звірят?!
 Та це ж Яга, противна Баба,
 І нечупара, і незграба!
 А це Бабай — від слова «баба»,
 Він боягуз, але нахаба!
 Не може в дзеркало дивиться,
 Бо сам себе Бабай боїться!
 А ти, пан Морок, роздягайся!
 Скидай свій плащ мерщій! Не гайся!
 Його надів ти не дарма,
 Бо без плаща тебе ж нема!
 Ти ж безтілесна порожнеча
 І порожнісінька пітьма!..
 Ну й компанія лиха!
 Ха-ха-ха-ха! Ха-ха-ха-ха!..

Баба Яга і Бабай відчайдушно заверещали, а пан Морок заволав, відмахуючись від сліпучого променя-списа:

Не смій! Не смій! Не смій! Не смій
Чіпати плащ чарівний мій!
Плаща, зайчиську, не чіпай!
Рятуйте, Бабо і Бабай!
Я ж безтілесний! Ай! Ай! Ай!

Але Баба Яга і Бабай панічно зарепетували:

— Тікаєм ми, і ти тікай!

І вмить провалилися під землю. Пан Морок не став чекати і теж провалився.

— Ну от! А ви боялися! — засміявся сонячний зайчик.

— Ой! Зайчик! — здивовано мовив Кося Вухань.

— Схожий на тебе, тільки жовтий, сонячний. З промінців! — сказав Колько Колючка.

— Авжеж! Я — Терентій! З Країни Сонячних Зайчиків!

— А є така Країна? — вражено презирнулися Кося і Колько.

— Є! По той бік чарівного озера-дзеркала. Звідти ми розбігаємося по землі вранці, коли сходить сонце.

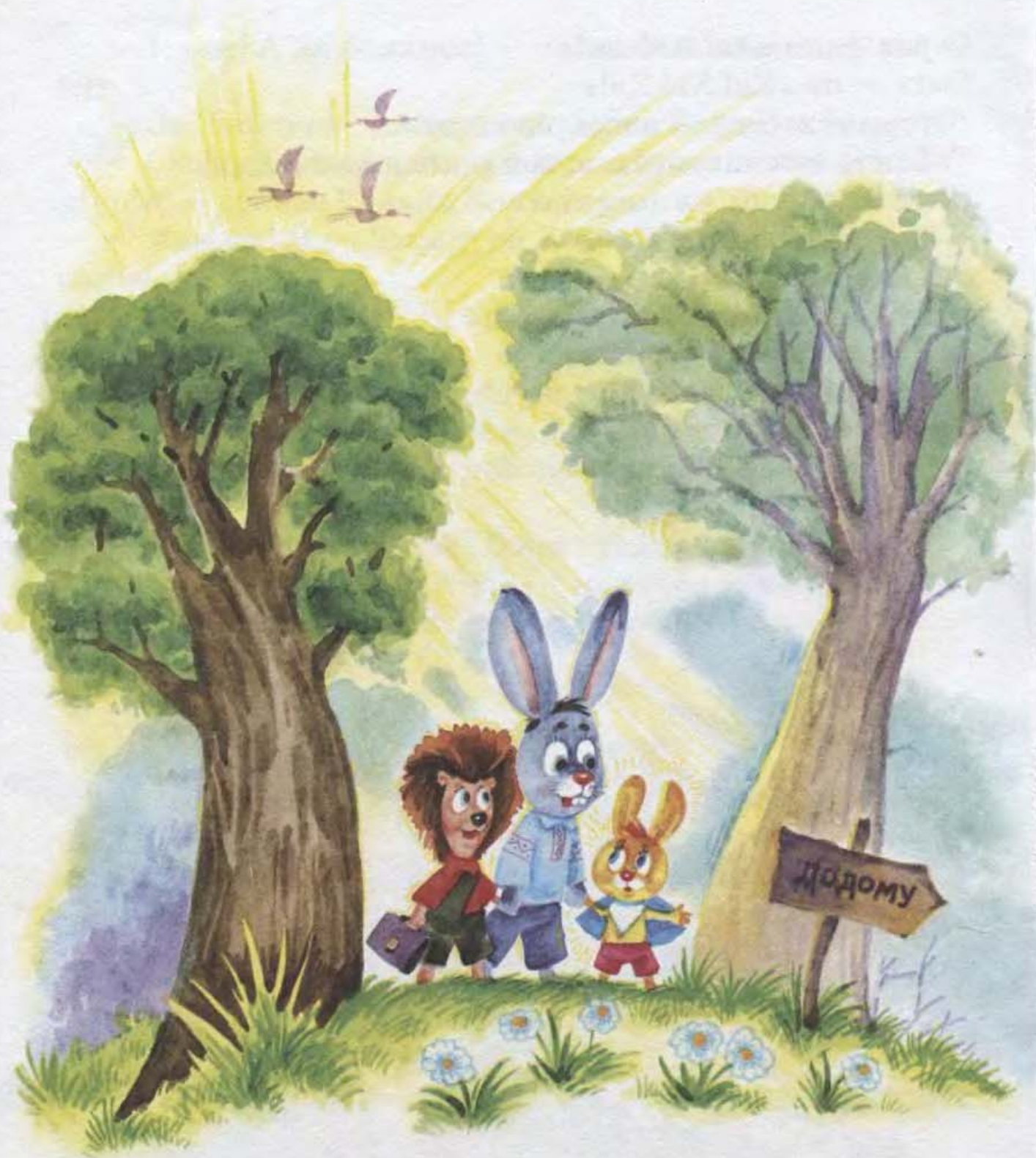
— Диви! Зайчик, а не побоявся тих страховиськ, — з повагою сказав Кося.

— А чого мені боятися? Вони з темряви, вража сила, а я — сонячний!.. І взагалі — не треба нічого боятися! — І сонячний зайчик Терентій заспівав:

Страх — це «Ах! Ах! Ах!»
Сміх — це «Ха! Ха! Ха!»
Літери ті ж самі — а яка різниця!
Той, хто весело сміється, той ніколи не боїться!
Якщо страшно, ти зморгни
Й літери переверни!
Замість «Ах! Ах! Ах!»,
Буде «Ха! Ха! Ха!».
Замість страху буде втіха,
Буде втіха! Ха! Ха! Ха!..
Веселіше, друзі, смійтесь
І нічого ви не бійтесь!

— А тепер ходімо, я вас проведу додому, поки ви не навчилися переборювати свій страх.

І вони пішли лісом.

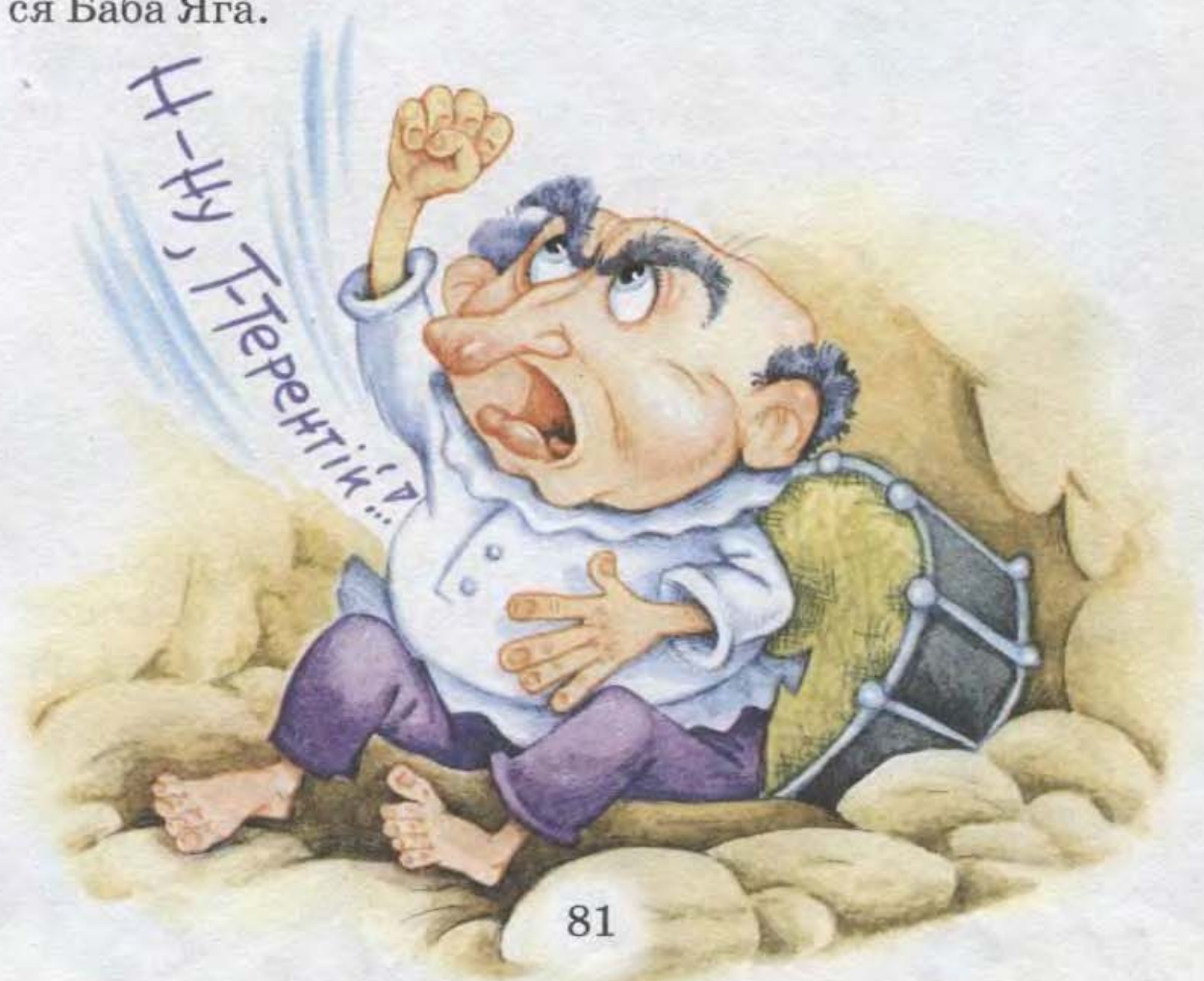
А у підземному палаці відхекувались пан Морок, Баба Яга і Бабай.

— Н-ну, к-клятий Т-терентій! — сварився кулаком угору Бабай.

— Просто неможливо працювати, як він з'являється! — вигукнула Баба Яга.

— І ви теж хороші! — лайнувся пан Морок. — Я кричу: «Рятуйте, Бабо і Бабай! Я ж безтілесний!» А вони: «Тікаєм ми, і ти тікай!» Ще й на «ти», іродове плем'я! Наче я з вами свиней пас! Забагато дозволяєте собі! Познімаю з роботи!

— Пробачте, Ваша Темність! — жалібно скривилася Баба Яга.

— З п-переляку! — промимрив Бабай. — Н-нічого ж його н-не б-бере!

— Ні зловити, ні вхопити, ні втопити, ні вдавити! — розвела руками Баба Яга.

— Треба, треба щось зробити! — вів далі пан Морок. — Кого зайці найбільше бояться?

— Вовків! — сказала Баба Яга.

— О-однозначно! — підтвердив Бабай.

— От і треба на нього напустити вовка! Сонячного! — сказав пан Морок.

— Якби ж то були сонячні вовки! — зітхнула Баба Яга.

— Не були — так будуть! — рішуче вигукнув пан Морок. — Сонячних зайчиків чим пускають? Дзеркальцем. От і для сонячного вовка потрібне дзеркальце. Тільки особливе, чорне, чарівне. І таке дзеркальце є! У Снігової Королеви. Уламок чарівного дзеркала лихого троля. Забули?

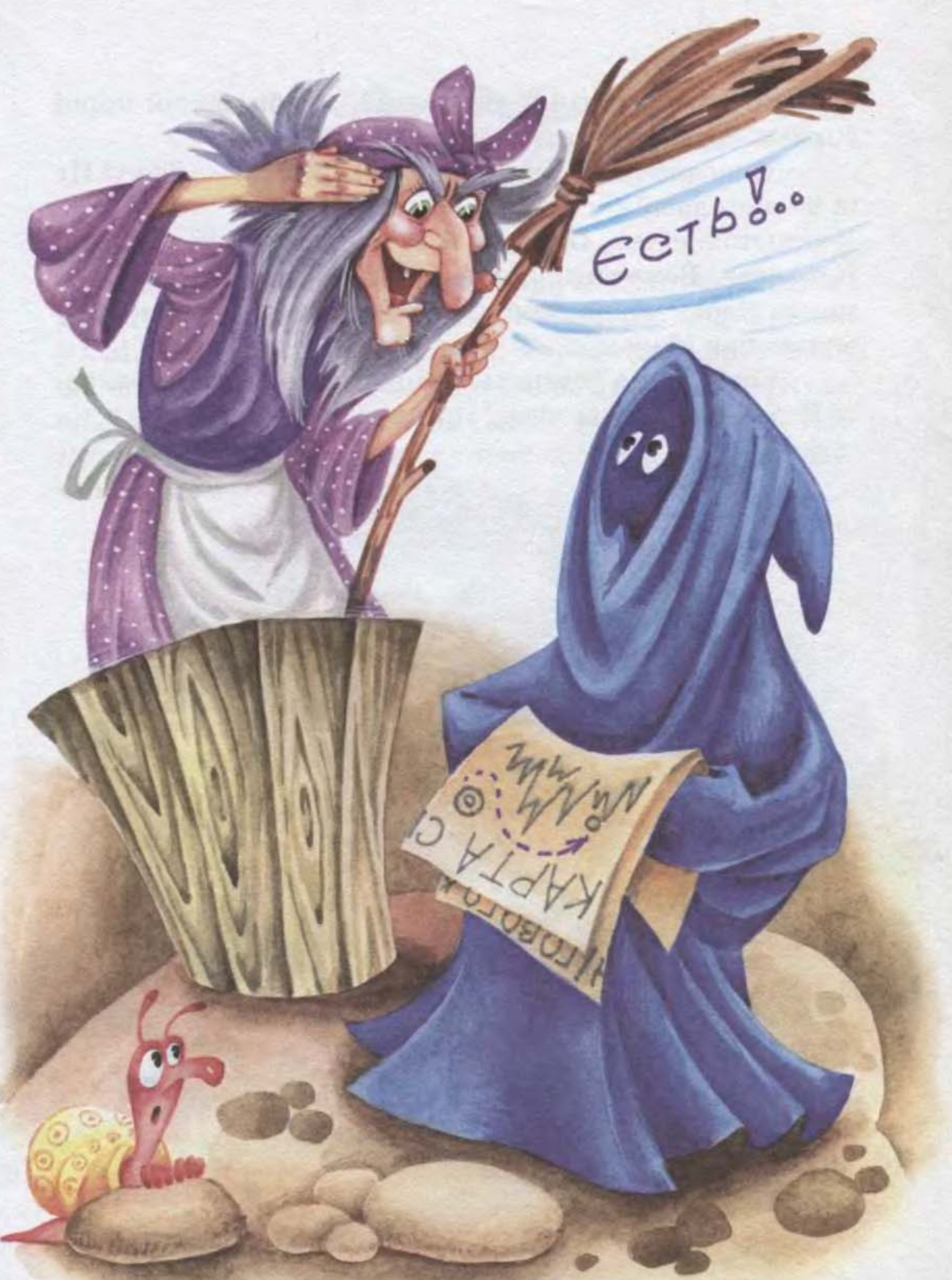
— Ну, Ваша Темність, ви — геній! — вигукнула Яга.

— О-однозначно! — підхопив Бабай.

— Це ж треба! Сонячний вовк! У жодній казці такого не було! — захоплено сплескувала руками Баба Яга.

— Терентію він, звичайно, великої шкоди не завдасть. Сонячні зайчики, на жаль, незнищенні. Але попоганяє, пополякає добраче. А ми тим

Есть!!!

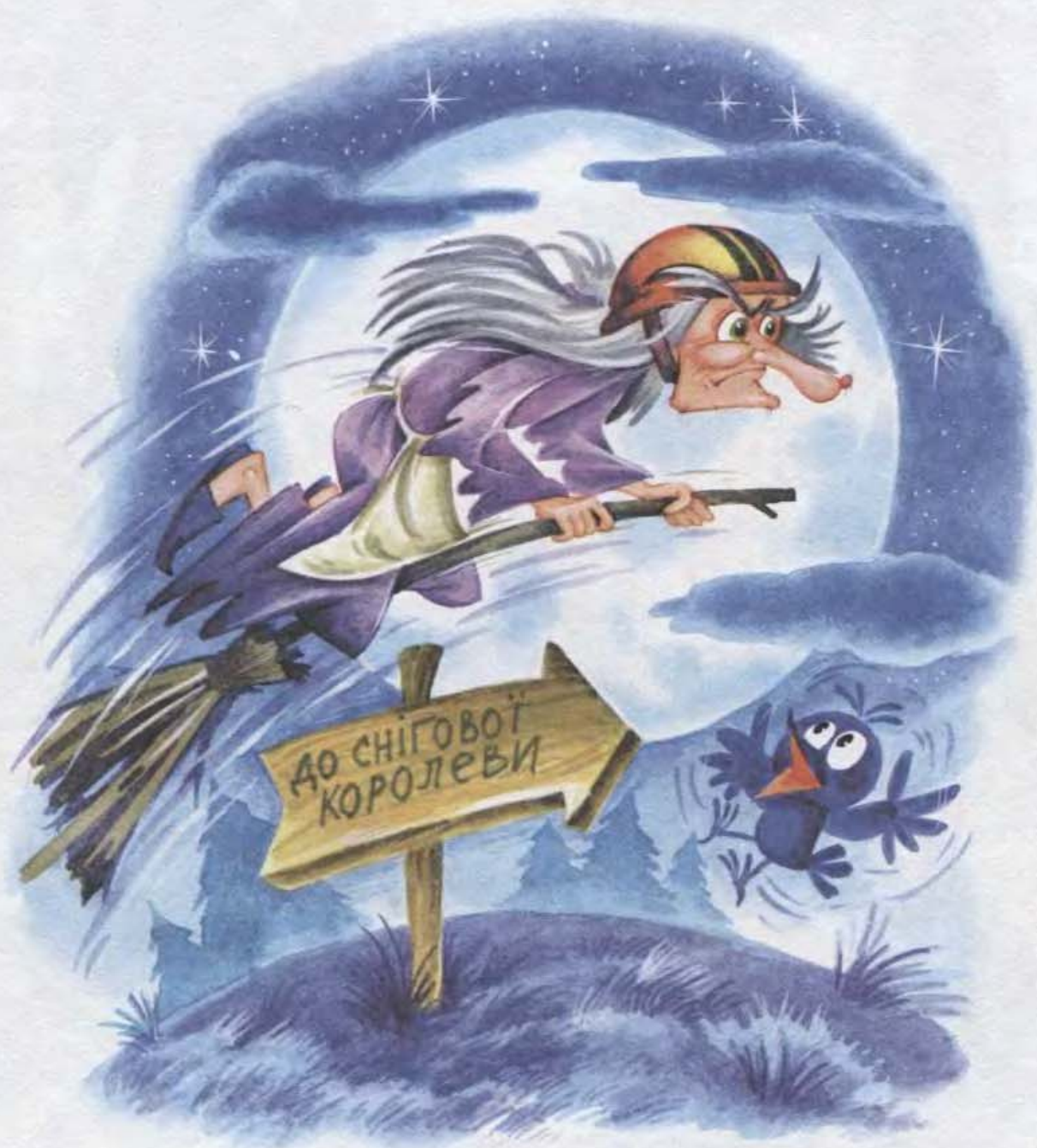
ИГОРЬ
КАРТА
С
M M M
M M M
M M M

часом будемо спокійно працювати, робити свої чорні справи. А саме це нам і треба.

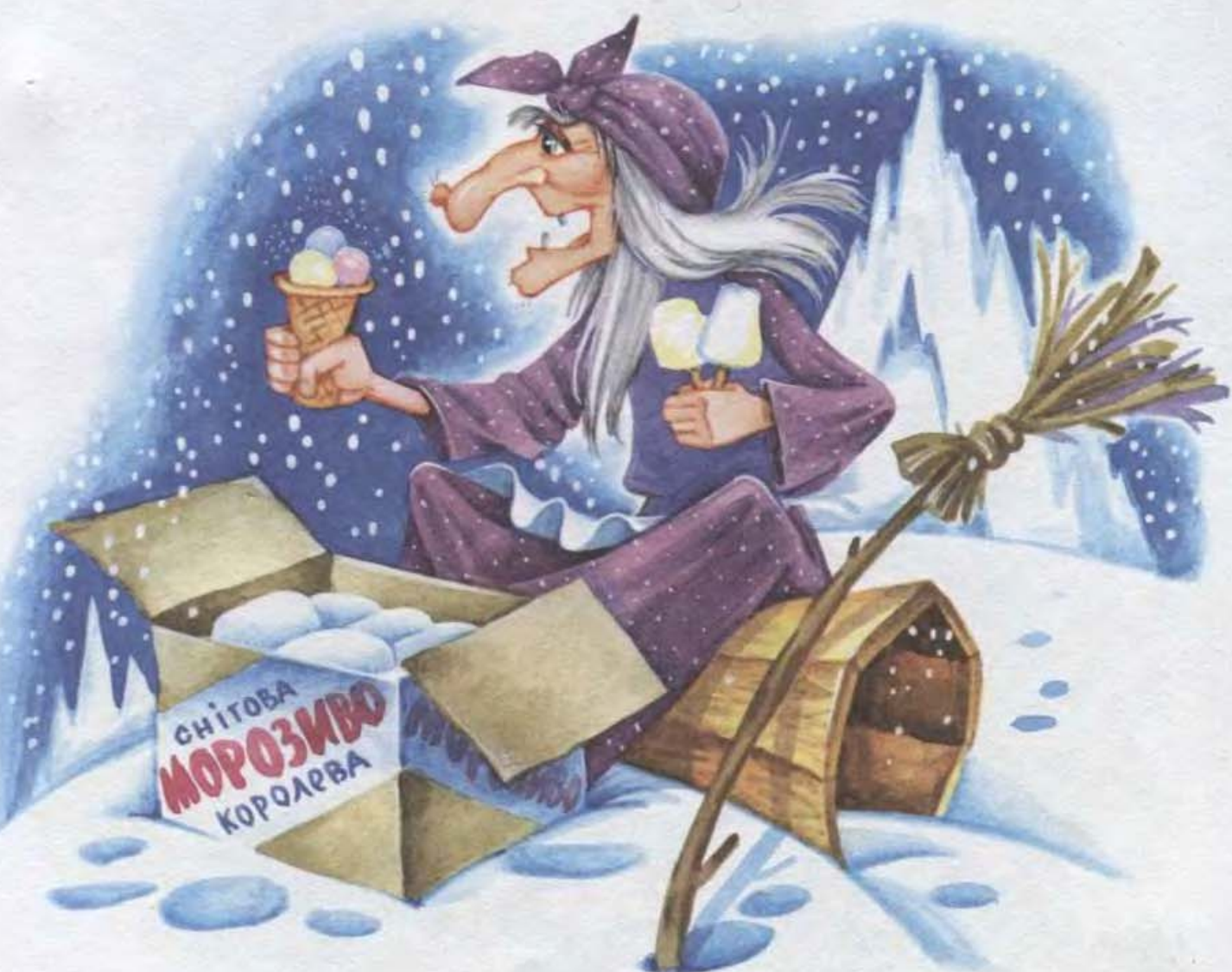
— Однозначно! — вигукнула Баба Яга. — Тьху! Це ж не моє слово!

— Отож сідай, Бабо, на мітлу і поганяй до Снігової Королеви. Вона тих сонячних зайчиків теж терпіти не може. Дасть чорне дзеркальце без жодних розмов, — сказав пан Морок.

— Єсть, Ваша Темність! — приставила руку до скроні Баба Яга, сіла на мітлу і зникла.

У казках все робиться блискавично. Не встигли ми з вами, дорогі друзі, й оком зморгнути, як Баба Яга вже у Снігової Королеви побувала, морозивом пригостилася, чорне чарівне дзеркальце узяла й назад повернулася. І мерщій у Казковий Ліс, до Колька Колючки, Косі Вуханя і Терентія, який супроводжував їжачка і зайчика додому.

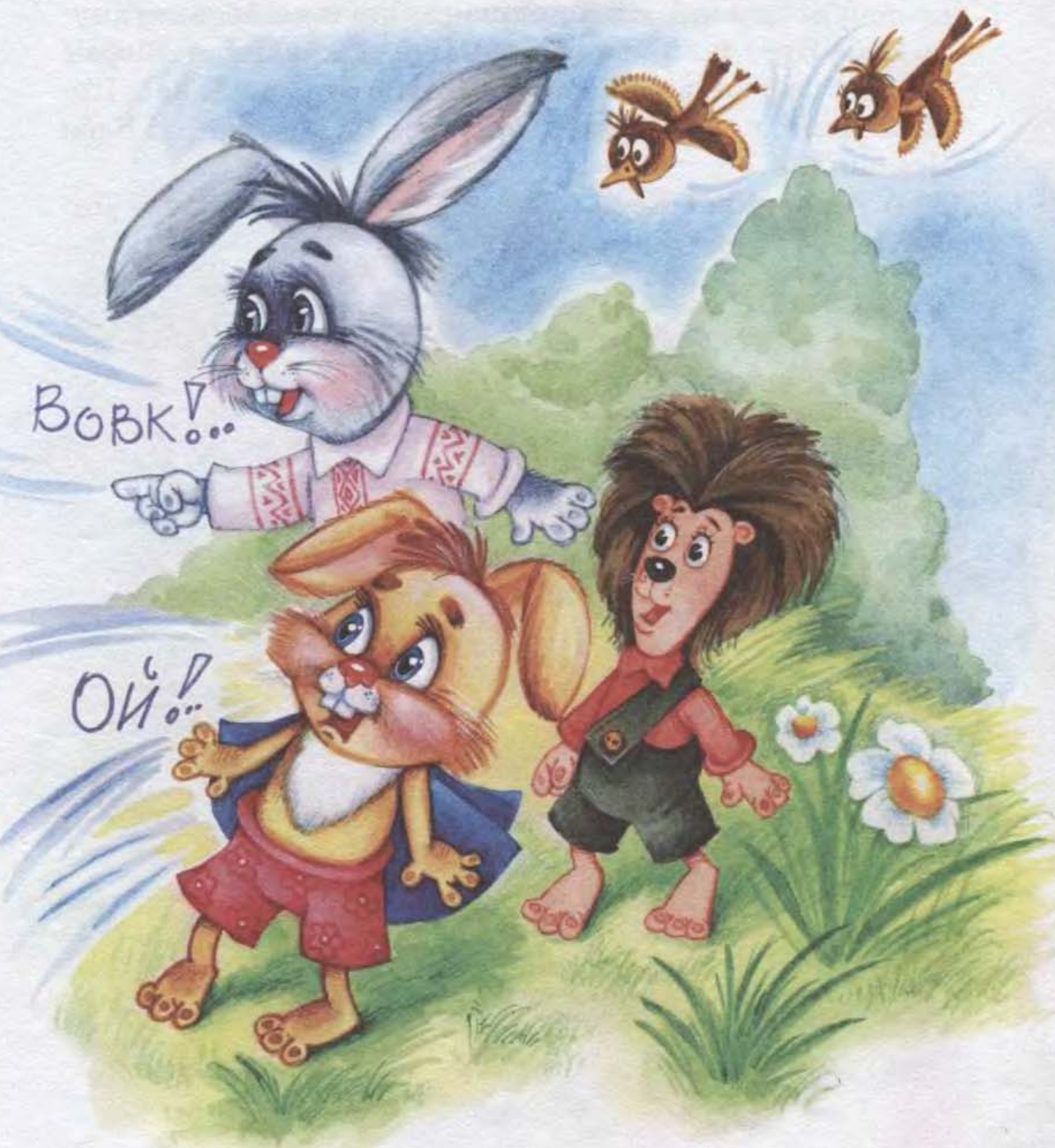

Бадьоро простували вони лісом, і раптом дорогу їм перетнув сонячний вовк. Схожий на звичайного, тільки жовтий, сонячний. Він вицирився і заволав:

Я Вовило! Я Вовило!
Сонячних зайців Ловило.
Ображало і Лякало,
Доганяло і Кусало!

— Ой! Сонячний вовк! — скрикнув Терентій. — Такого ще не було! Пробачте! Мушу тікати!
І Терентій, а за ним і сонячний вовк Вовило зникли.

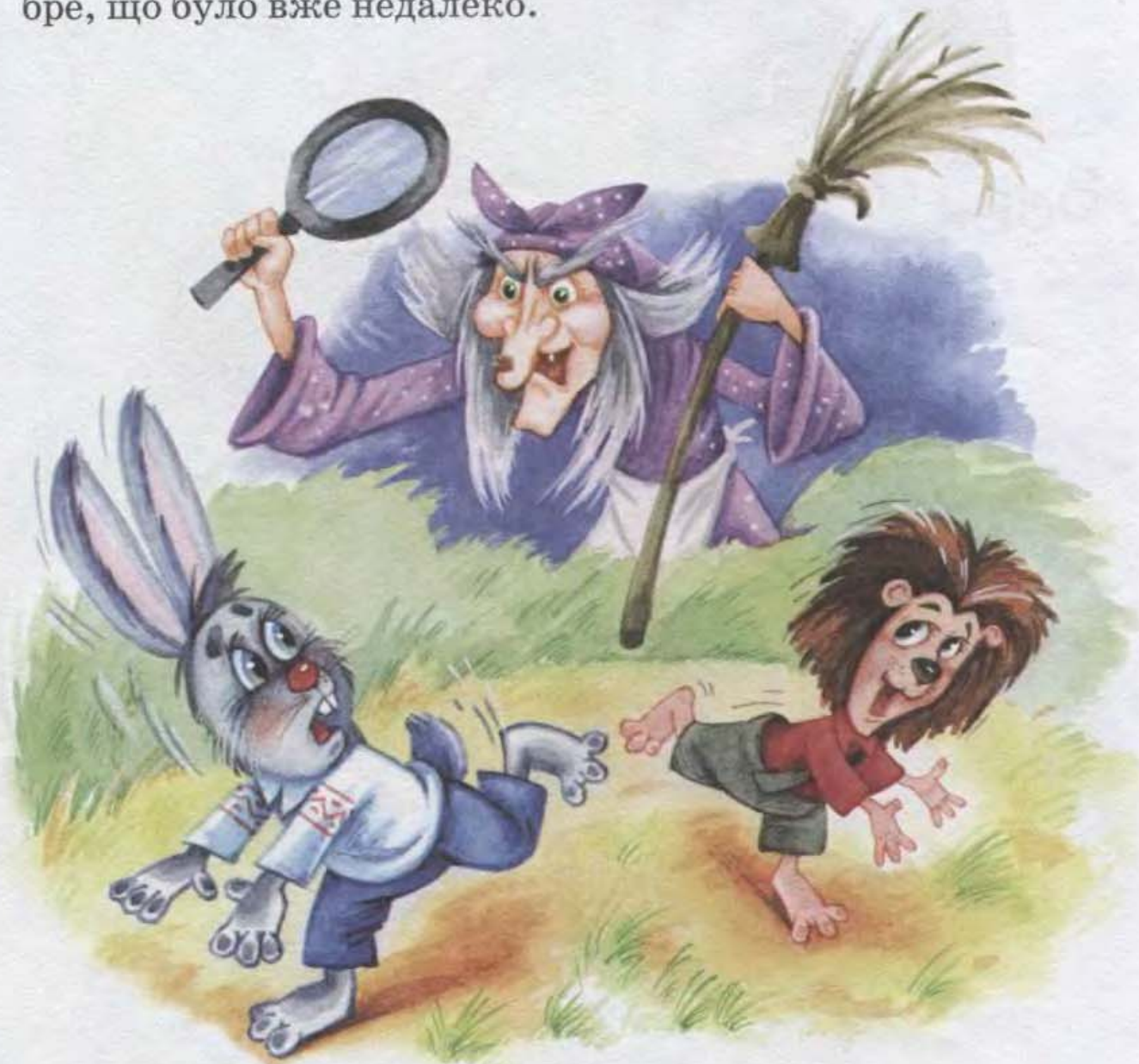

— Казав: «Не бійтесь!», а сам... — зітхнув Колько Колючка.

— Ну, ми, зайці, від вовків завжди тікаємо. Так уже заведено, — похитав головою Кося Вухань. — Звідки він тільки узявся, той сонячний вовк?

— А от звідки! — несподівано з'явившись, вигукнула Баба Яга і покрутила у руках дзеркальце. — Чорне чарівне дзеркальце! Тепер Терентію буде не до вас. Попоганяємо, пополякаємо тепер його. Га-га-га! — І Баба Яга зникла.

А перелякані Кося і Колько кинулися додому. Добре, що було вже недалеко.

Увечері біля хатинки на курячих ніжках зібралися Баба Яга, Бабай та пан Морок.

— Ну, Баба, молодчинка! — задоволено потирав руки пан Морок. — Оголошую тобі догану... тобто подяку! Здорово ви з Вовилом попоганяли того недолугого Терентія! Аж до самісінького смерку, поки сонце не сіло. Ніколи йому було і вгору глянути!

— В-ваша Темність! А я ж Б-бабу підміняв, т-теж Терентія ганяв! — захопився Бабай. — Сестричка ж к-кривенька. Їй б-бігати важко.

— І тобі дякую, — скривився пан Морок (не любив, коли йому вказують).

— Т-тільки ж ти, с-сестро, тепер п-пильнуй, щоб дзеркальце не п-поцупили.

— Та хай цуплять! — усміхнувся пан Морок. — Навіть добре, як хтось його візьме. Дзеркальце ж чарівне. Хто у нього зазирне, вмить стане вражою силою — злим і поганим. А нам треба поповнювати кадри. Нас трьох малувато. Ну, на добраніч, Бабо!.. А ти, Бабаю, на роботу! — І пан Морок провалився під землю, до себе у палац. Бабай пішов на роботу — лякати уночі з темних кутків дітей (хоч він і сам у тих кутках тремтів від страху).

А Баба Яга поклала чорне дзеркальце на найвиднішому місці, на підвіконні, і полізла на піч. І відразу ж засвистіла носом — заснула.

Кося й Колько чистили перед сном зуби на подвір'ї. Вони жили поруч, були сусідами.

— Що ж тепер буде? — бідкався Кося. — Це ж знову боятися доведеться. Терентію тепер таки не до нас. Його з ранку до ночі сонячний вовк ганяє.

Колько задумався, а тоді рішуче сказав:

— Треба викрасти чорне дзеркальце! Поки Баба Яга спатиме!

— Ой, що ти таке говориш? Страшно ж! — жажнувся Кося.

— Авжеж, страшно!.. Але що Терентій сказав? «Страх — «Ах! Ах! Ах!» Сміх — це «Ха! Ха! Ха!» Якщо страшно, ти зморгни й літери переверни!»

— Ага! Я он моргаю-моргаю, а... все одно страшно! — зітхнув Кося.

— Але ж іншого виходу нема, — розвів лапами Колько. — Треба Терентія рятувати. По-перше, він же нас рятував. По-друге, без Терентія на все життя залишимося боягузами. Бачиш же — без Терентія ніяк не навчимося ті літери перевертати. Тільки він може нас навчити.

— Мабуть, так, — погодився Кося. — Тільки давай підемо до хатинки на курячих ніжках перед самісінь-

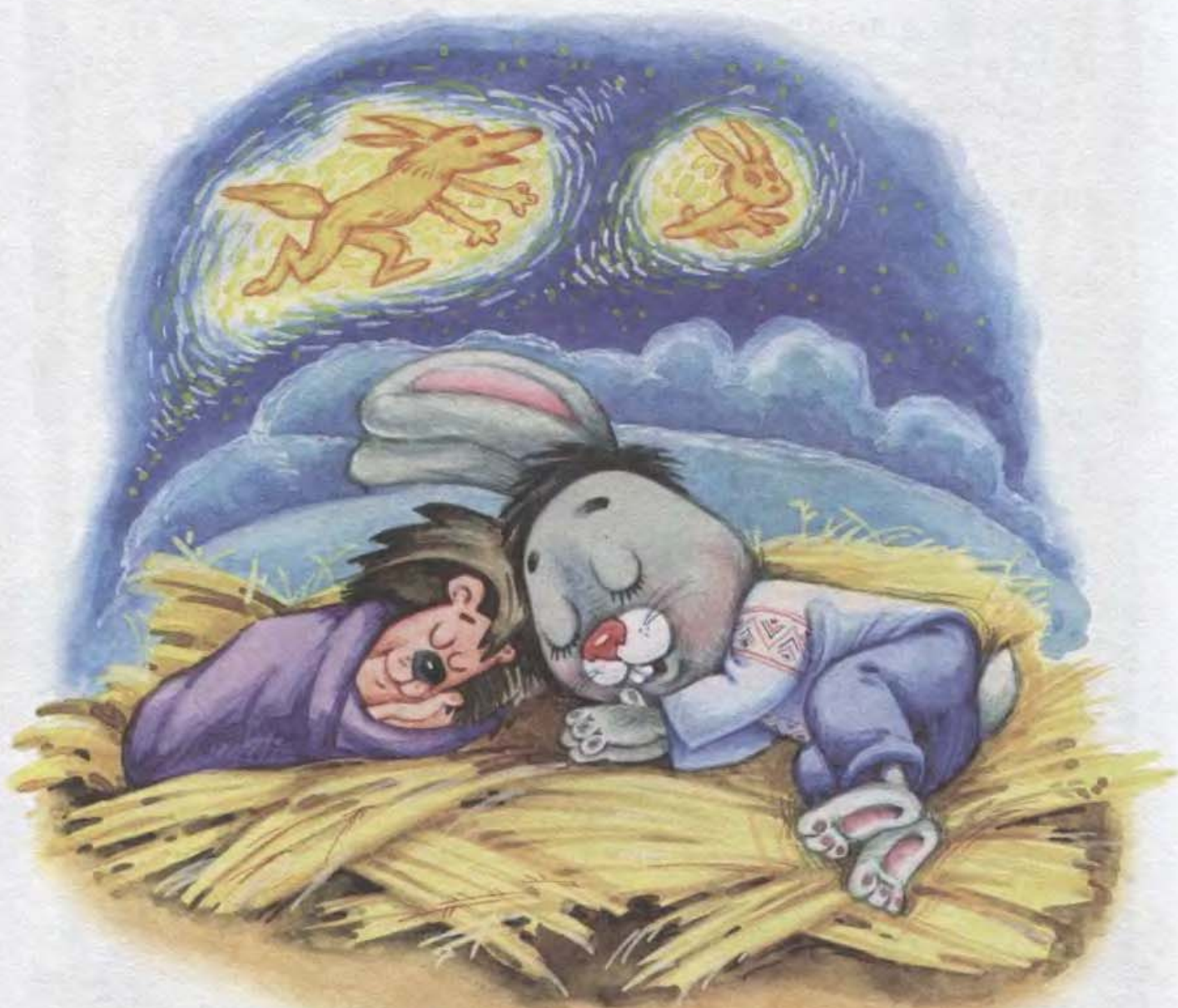

ким світанком. І Баба Яга тоді найміцніше спатиме,
і сонце от-от зійде, Терентій з'явиться.

— Давай! — погодився Колько.

— Надворі сьогодні спатимемо, — сказав Кося. — Я
на твої голочки вуха покладу, щоб не проспати.

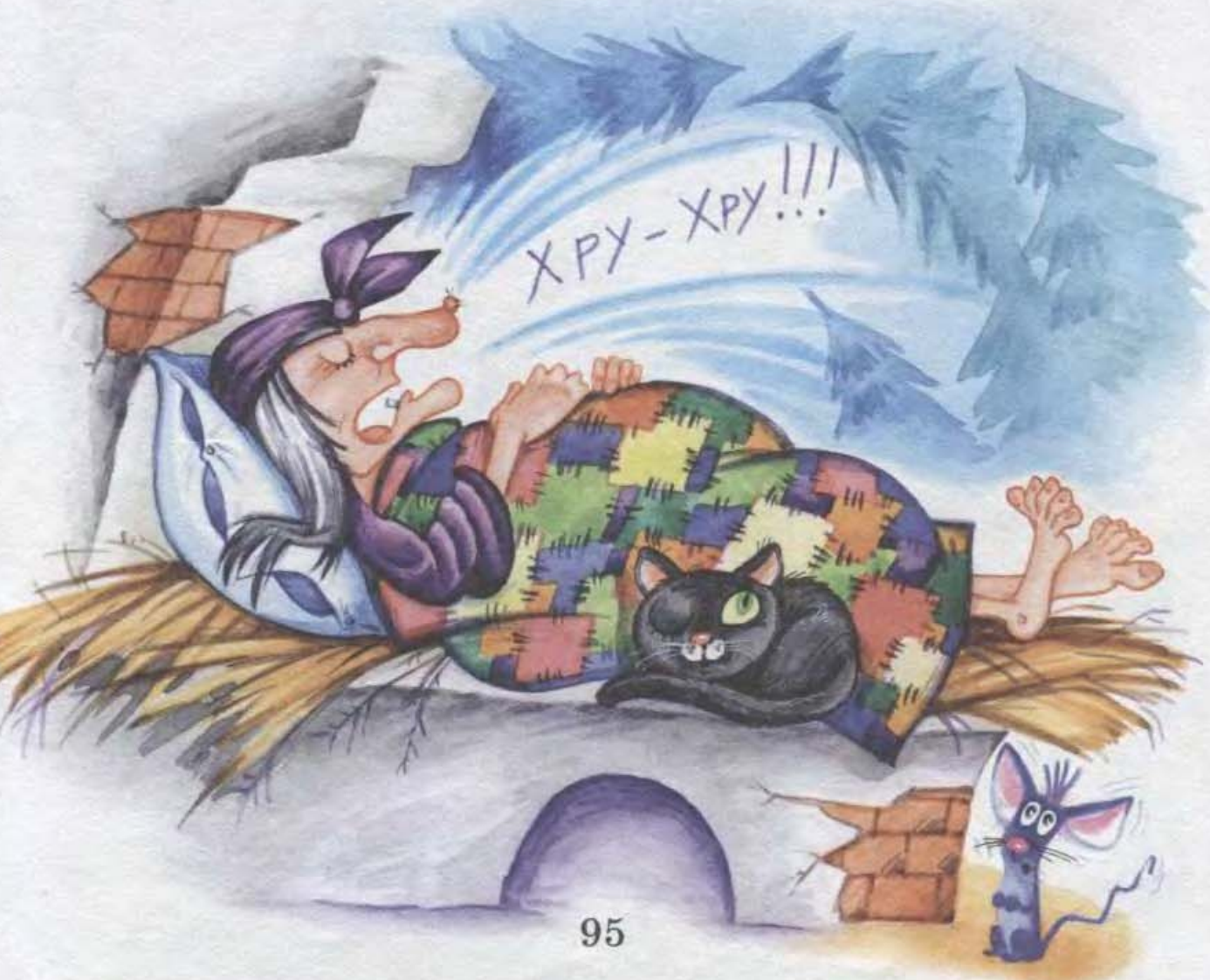
— Гарзд!

І от удосвіта прокралися нищечком Кося й Колько до хатинки на курячих ніжках.

Баба Яга так хропла й свистіла носом — аж деревагнулись.

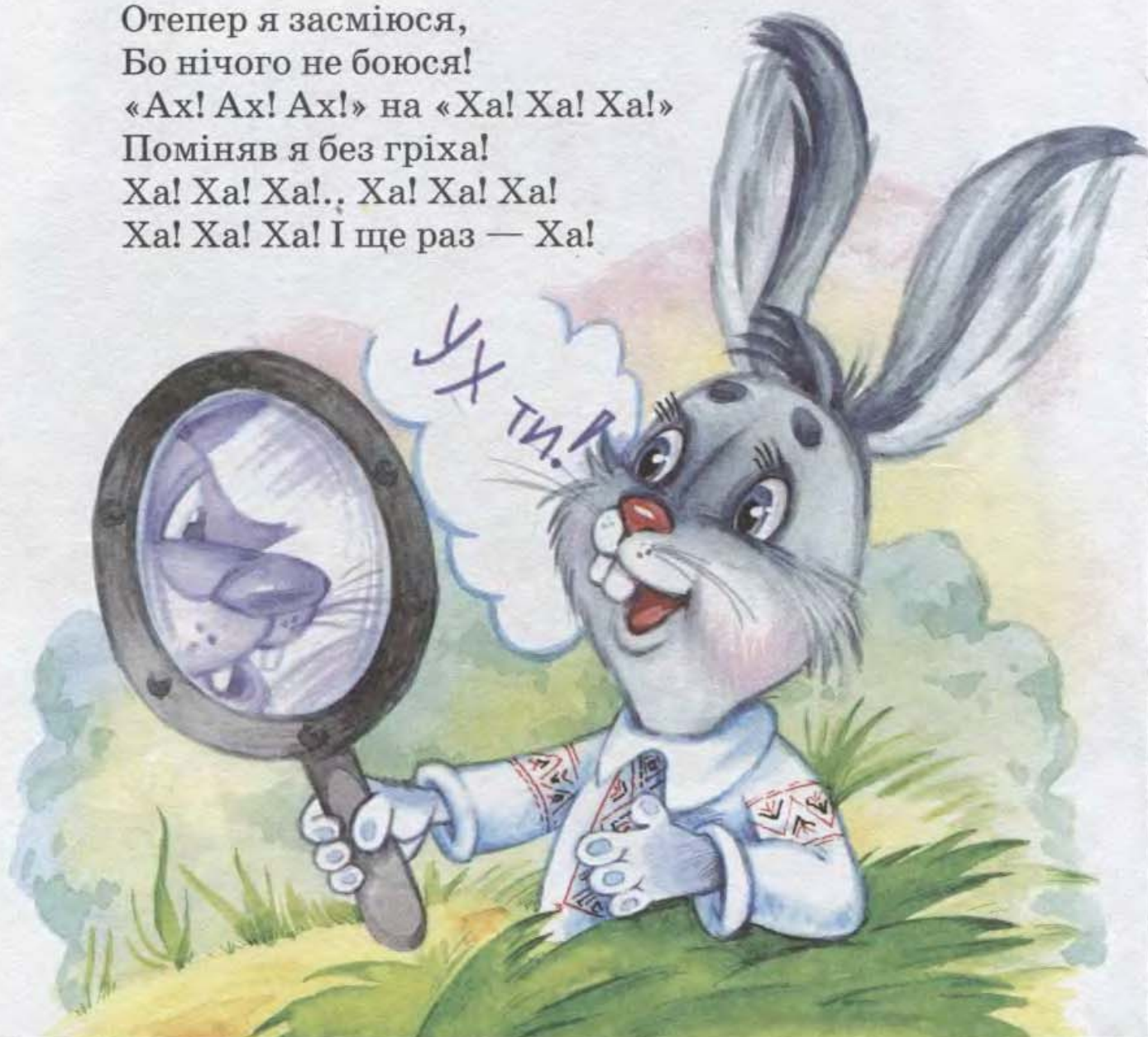
— Я пильнуватиму, щоб Баба не прокинулась, — шепнув Колько. — А ти дзеркальце хапай... Он воно на підвіконні... І тікай щодуху! Ти у нас прудконогий. А тоді і я за тобою підтюпцем.

— Гараз-з-з-д! — процокотів зубами Кося. — Двічі простягав він лапу до дзеркальця і відсмикував, наляканий свистом бабиного носа. Лише за третім разом схопив — і ноги на плечі — чимдуж тікати. Відбіг далеченько, спинився Колька почекаати... І тут... Ну, що б ви зробили, дорогі мої, якби тримали у руках чарівну річ?.. Невже б не глянули, що воно таке?.. Отож-то!.. Тим паче, ніхто ж не попереджав, що зазирати не можна. Не втримався Кося — зиркнув. Бачить, а на нього з дзеркальця вовк дивиться — із заячими вухами.

— Ух ти! — вигукнув Кося. — Та я ж, виявляється, вовк. Тільки у заячій шкурі! Гр-р-р! У-у-у!.. — і заспівав:

Отепер я засміюся,
Бо нічого не боюся!
«Ах! Ах! Ах!» на «Ха! Ха! Ха!»
Поміняв я без гріха!
Ха! Ха! Ха!.. Ха! Ха! Ха!
Ха! Ха! Ха! І ще раз — Ха!

Аж тут Колько надбіг:

— Чого це ти, Кося, регочеш?

— Який я тобі Кося, шмакодяв ти колючий! Я — вовк! І звуть мене Косило!

— Дурило ти, а не Косило! То, мабуть, дзеркальце таке з тобою зробило. Ану ж бо давай швиденько його закопаємо!

— Відскоч на півтора вареника! Бо я тобі зараз так закопаю, що... — Схопив Кося дрючка замашного...

Ледве встиг Колько відскочити.

— Геть здурів заєць! Ще й справді вб'є!.. Треба тікати. А як сонце зійде, побіжу Терентія шукати. Треба якось Косю рятувати!

Викотилося з-за небокраю сонце. Впав промінчик на чорне дзеркальце, яке тримав Кося, і враз з'явився сонячний вовк Вовило.

— О! Заєць! Ги! — вицирився він на Кося.

— Був заєць! А теперечки — вовк! У заячій шкурі. Косило я! Гр-р-р! У-у-у!.. — І Кося теж вицирився.

— Ти диви! Справді злий! Як вовк! Ну, тоді давай дружити, — усміхнувся Вовило.

— Давай! Вовку з вовком чого не заприятелювати.
Тоді біжімо Терентія шукати! — І Вовило з Косею по-
бігли.

А Колько Колючка роззирався на всі боки, виглядаючи Терентія.

Сонячний зайчик з'явився перед ним так несподівано, що їжачок аж відсахнувся.

— Слухай уважно і не перебивай! — сказав Терентій, сторожко озираючись. — Я все знаю. Кося з Вовилом шукають мене, тому часу обмаль. Скоро мені доведеться тікати. Негайно біжи до нашої Країни Сонячних Зайчиків по чарівне біле дзеркальце. Тільки зазирнувши у нього, Кося зможе стати таким, як був.

— Ага! Ясно! — усміхнувся пан Морок. Вигулькнувши з-під землі разом з Бабаєм та Бабою Ягою, він ховався з ними неподалік у чагарях. Колько і Терентій їх, звичайно, не бачили.

— Як же я знайду вашу Країну Сонячних Зайчиків, коли не знаю, де вона? — захвилювався Колько.

— Ось тобі промінець-дороговказ! Він покаже тобі дорогу до чарівного озера-дзеркала, по той бік якого лежить наша країна. Тільки не барись!.. Поспішай!

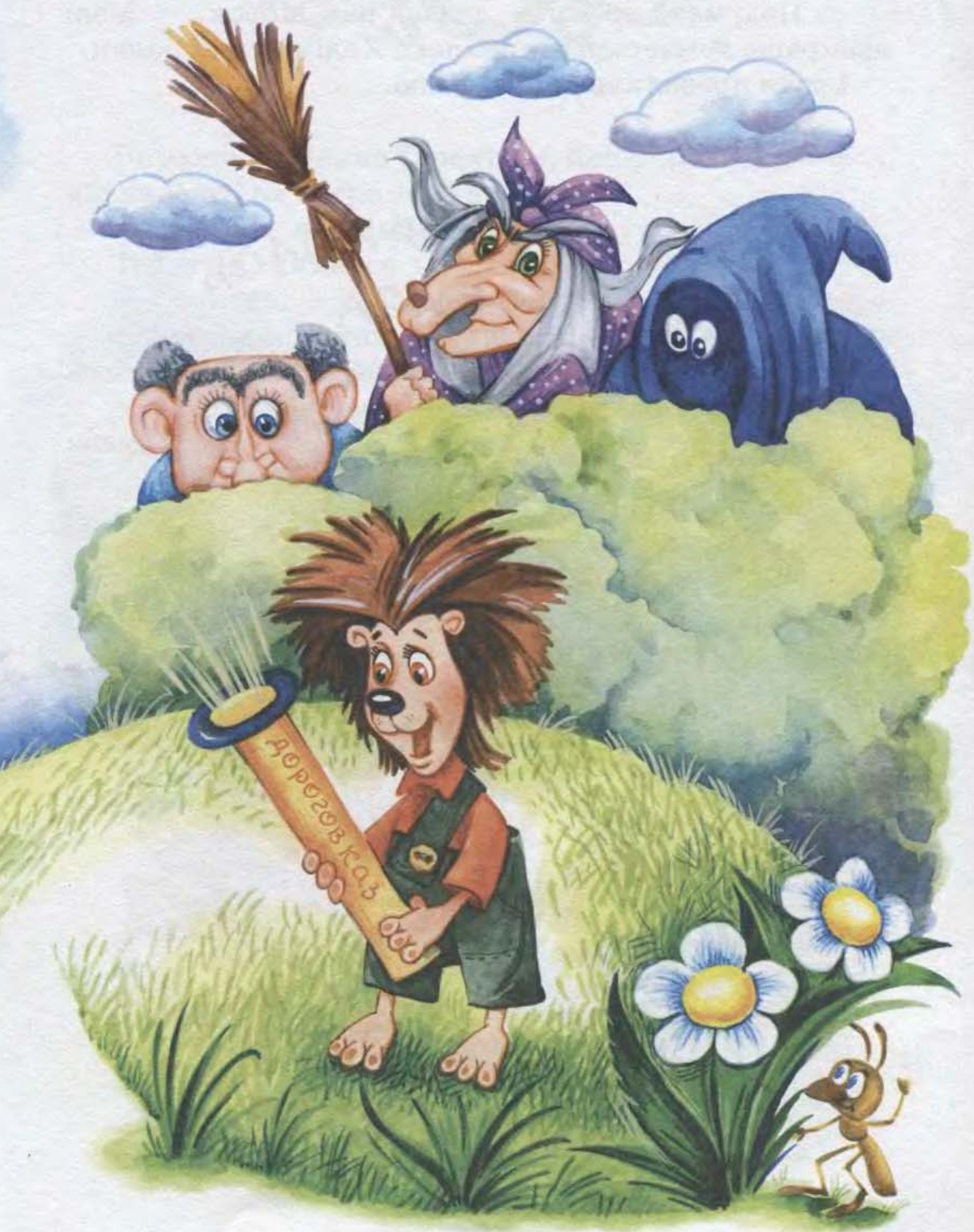
Колько схопив промінець-дороговказ і подріботів. А тут і сонячний вовк з Косою з'явилися. Терентій кинувся навтіки.]

— Що б-будемо р-робити? — спитав Бабай.

— По-моєму, треба одібрати у Колька промінець та й все! — сказала Баба Яга.

— Силоміць не одберемо аж ніяк! — зауважив пан Морок. — Промінець же сонячний, а ми темна вража сила. Він для нас смертельно небезпечний. Треба хитрістю діяти. Добро щире й дурне. А зло підступне й хитре. На цьому й зіграємо...

— Я-як? — роззявив рота Бабай.

— Подумати треба! — сказав пан Морок. — Мені найкраще думається під землею. Ходімо у мій палац. І вони провалилися під землю.

ТУДИ ПРОВАЛИЛАСЬ
ВРАЖА СИЛА

Бігаючи по лісу за Терентієм, Кося так виснажився, що нарешті не витримав і впав.

— Усе! Більше не можу!

Терентій спинився. ↴

— Стривай! — сказав він Вовилу. — Хай Кося перепочине трохи. Бачиш, як захекався. Ми ж з тобою сонячні, не втомлюємося. А він звичайний.

— То хай не бігає. Я сам! — огризнувся сонячний вовк.

— Як же він може не бігати, коли йому весь час треба пускати тебе чорним дзеркальцем на мене. Я віддзеркалююсь від будь-якого скельця, будь-якої калюжки. А ти — тільки від чорного дзеркальця.

— То виходить, я цілком залежу від цього вуханя? — здивувався сонячний вовк.

— Авжеж!.. А поки він відпочиває, давай хоч у піжмурки пограємо. Тобі ж, мабуть, набридло просто так за мною ганятися... Ти жмурись, а я сховаюся.

— А що? Це ідея! Бо й справді нуднувато просто так бігати. Давай! — І Вовило затулив лапами очі. — Раз-два-три-чотири-п'ять! Я іду шукать! Хто не заховався, я не винуватий!

І, поки сонячний вовк промовляв лічилку, Терентій зник.

— Я іду шукать! — нарешті вигукнув Вовило і розтулив очі.

Раз - два -
три - четыре -
пять!

— Еге! Шукай вітра в полі! — пхикнув Кося. — Він тебе обдурив і втік.

— Це ти, ти винен! Розлігся тут! — закричав сонячний вовк. — Ану вставай! Мерщій навздогінці!

А Колько Колючка тим часом дріботів собі туди,
куди вів його промінець-дороговказ. І тихенько наму-
гикував пісеньку, підганяючи себе:

Треба, треба поспішати
Друга Косю рятувати!
Треба, треба швидше йти,
Біле дзеркальце знайти!

Аж раптом перед ним просто з-під землі вигулькнули пан Морок, Баба Яга і Бабай. Усі вони всміхалися так лагідно і привітно, наче побачили наймилішого родича.

— Голубе ти наш дорогий! — улесливо заговорив пан Морок. — Не бійся! Бачиш, ми тебе не лякаємо. Ми хочемо тільки поговорити з тобою.

— Так-так! — підтакувала Баба Яга.

— О-однозначно! — підхопив Бабай.

— Краще не сваритися, а домовитися. Ми присягаємося, що ніколи не будемо тебе лякати, а ти... — пан Морок не доказав. Бо в цю мить з'явився Терентій.

— Не вір їм, Колько! Не вір! — вигукнув сонячний зайчик. — Вони хитрують, обдурюють тебе!

Ану геть з дороги! — І Терентій спрямував на них свій сліпучий промінь-спис.

— Вва-вай! — панічно скрикнули Бабай та Баба Яга і негайно провалилися під землю.

— Що таке?! А де ж сонячний вовк?! — закричав пан Морок і, не чекаючи відповіді, провалився теж.

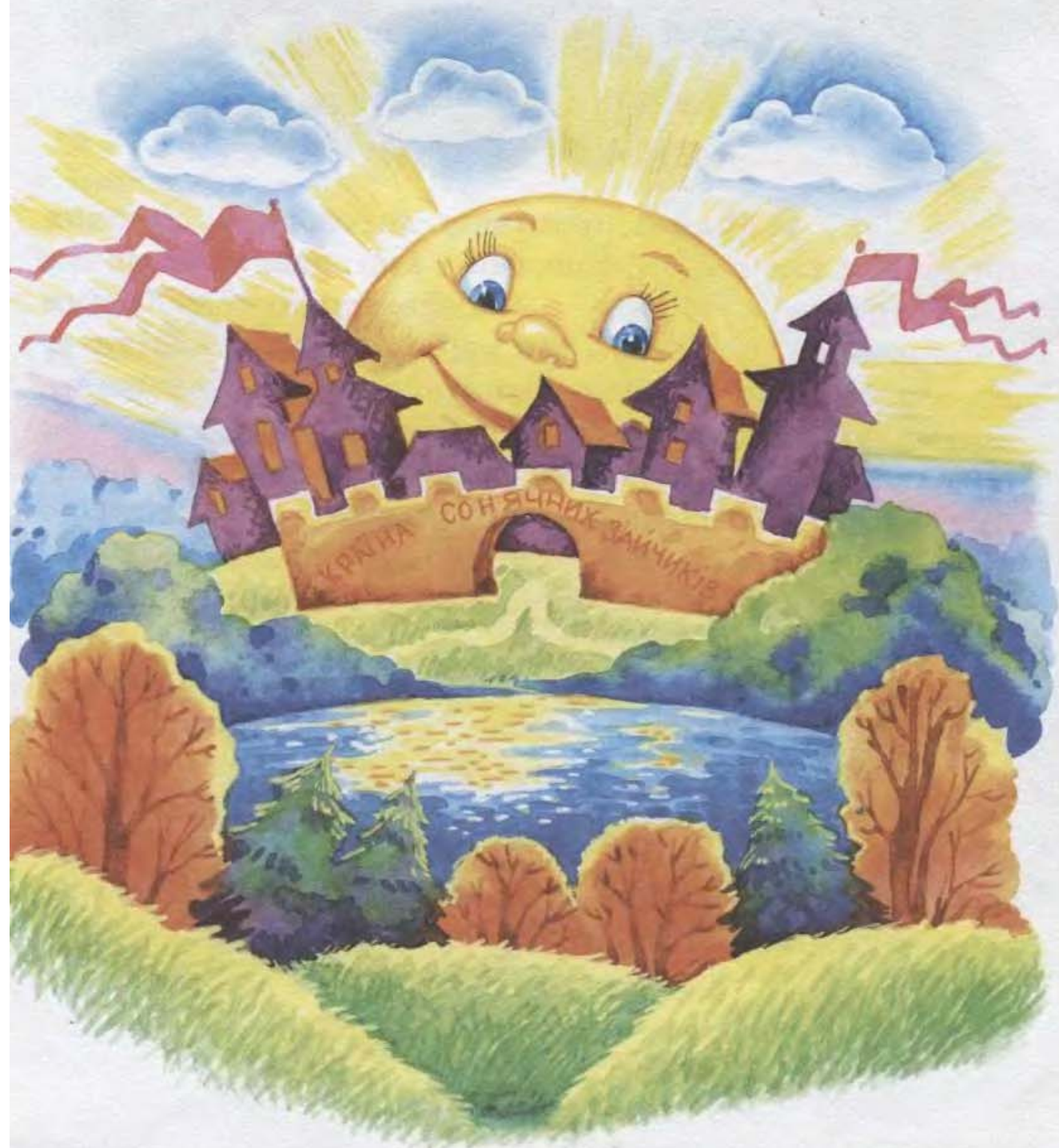
— Давай, Колько, поспішай! І не піддавайся на хитрощі!.. А я мушу тікати, бо оно Кося й Вовило вже близько!

І Терентій зник.

А Колько Колючка поспішив далі.

Неподалік чарівного озера-дзеркала, по той бік яко-го була Країна Сонячних Зайчиків, зачаїлися у куцах пан Морок, Бабай і Баба Яга.

— Поки у Колька промінець-дороговказ, силових методів до їжачка ми, звичайно, застосувати не можемо, — сказав пан Морок. — Але, прийшовши до Країни Сонячних Зайчиків, він той промінець там залишить, дороговказ йому буде вже непотрібний. І тоді дзеркальце в Колька треба буде одібрати. Силою, хитрістю — як пощастить. І одбиратимете дзеркальце ви!.. Я ж безтілесний, фізично робити нічого не можу... Отже... Оно Колько вже пройшов по той бік озера-дзеркала. Незабаром вертатиметься... Тільки ви ж у жодному разі не зазирайте у дзеркальце!

— О-однозначно! — прошепотів Бабай. Він взагалі у дзеркало ніколи не дивився — сам себе боявся.

— Хапайте його, відбирайте — і одразу до мене, під землю... Закопаємо дзеркальце там, щоб ніхто-ніхто не зміг ним більше скористатися... Ну, а я провалююсь. Чекатиму вас там. Бо мені навіть дивитися в бік тієї Країни шкідливо для здоров'я. — І пан Морок провалився.

— «Давайте! Хапайте! Відбирайте!» — невдоволено пробубонів Бабай. — Л-легко с-сказати й п-провалитися. А м-ми — н-наражайся н-на н-небезпеку!

— Ну досить, досить, брате! Нікуди ж не дінешся! Начальство!.. Отже, план такий: коли Колько вийде, я обертаюся на звичайнісіньку бабусю, яка зламала ногу. Кричу: «Поможіть!» Не впізнавши мене, він, добрий і чуйний, підходить. Я — рраз! — відбираю дзеркальце. Тоді підбігаєш ти, я передаю тобі дзеркальце. Так безпечніше, ти у дзеркало ніколи не дивишся. І ми спокійно провалюємося.

— Х-хай б-буде т-так! — по-
годився Бабай.

І от нарешті з'явився Коль-
ко з дзеркальцем.

Баба Яга обернулася на зви-
чайну бабусю, гепнулася на
землю й зарепетувала:

— Ой, нога, нога! Ой! Ря-
туйте хто-небудь! Підвести-
ся не можу! Поможі-іть!

Колько Колючка, не
впізнавши Баби Яги, ки-
нувся до неї:

— Що з вами, бабусю?

Мить — і дзеркальце
вже в руках у Баби Яги.

— Ги-ги! — вицири-
лася радісно вона.

Колько одразу все
зрозумів. І, недовго ду-
маючи, вигукнув:

— Ой, бабусю! А що
у вас на носі?!

Ну яка б жінка,
тримаючи у руках
дзеркальце, після та-
ких слів не зазирну-
ла б у нього?!

Баба Яга зиркнула тільки на мить. І враз перевтілилася: очі засяяли добротою, губи розпливлися у лагідній усмішці. І Баба заспівала:

Ой! Не Баба Яга я! Не Баба!
Я маленька жовтенька кульбаба!
Я легка і тендітна, мов квітка!
Ви не бійтесь мене, любі дітки!
Мов метелик, себе почувую
І злітаю, злітаю, злітаю!..

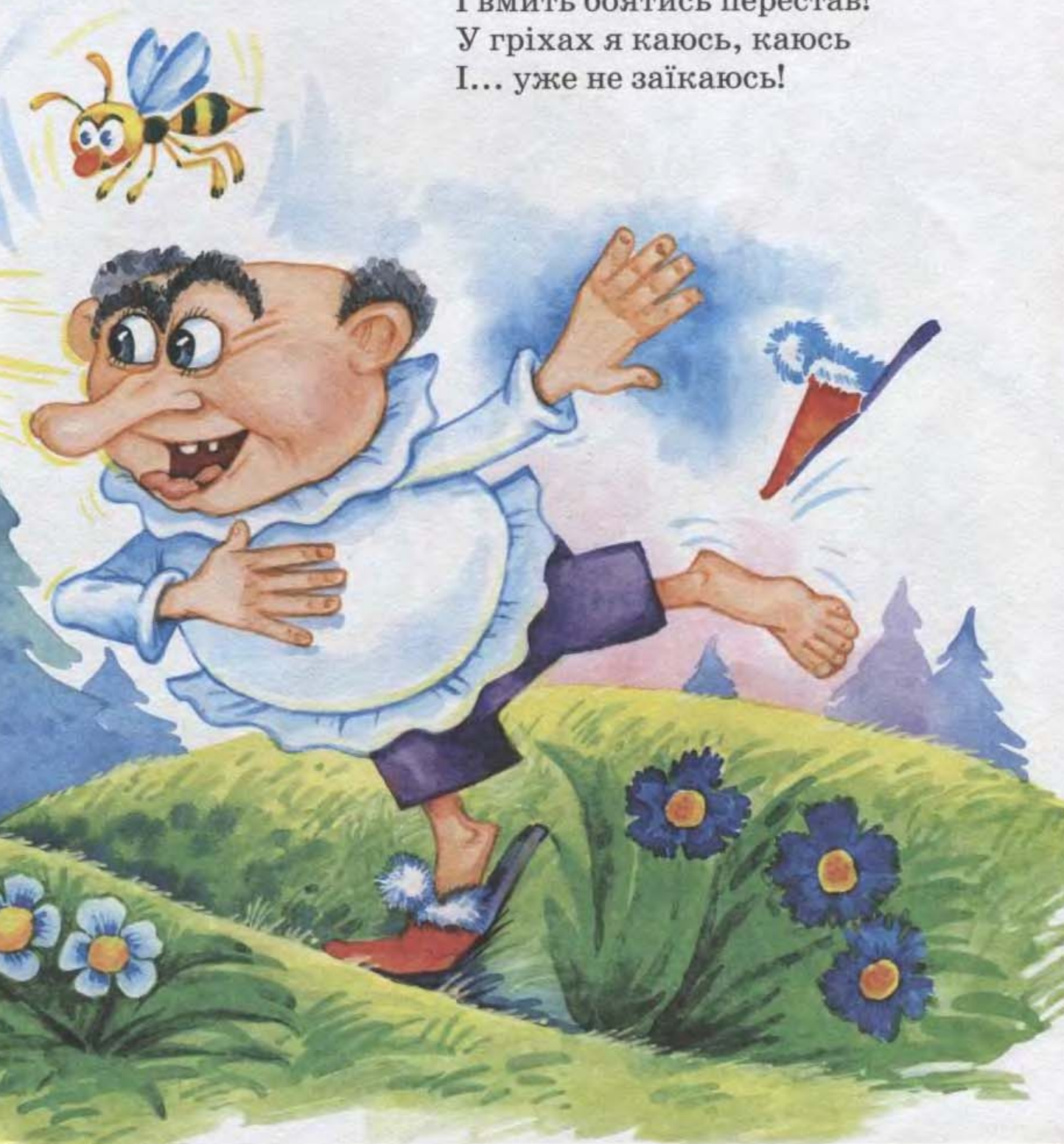
Баба Яга почала
підстрибувати,
кумедно
змахуючи
руками.

— С-сестро! Що з т-тобою?! — кинувся до неї Ба-
бай. — Віддай-но дзеркальце! Віддай!

— Стривай, мій братику! Стривай! І ти у нього зази-
рай! — І Баба Яга піднесла дзеркальце до очей Бабая.
Той мимоволі глянув, теж разюче змінився і радісно
заспівав:

Та я ж зненацька добрим став
І вмить боятись перестав!
У гріхах я каюсь, каюсь
І... уже не заїкаюсь!

— А тепер віддайте дзеркальце назад! — сказав Колько.

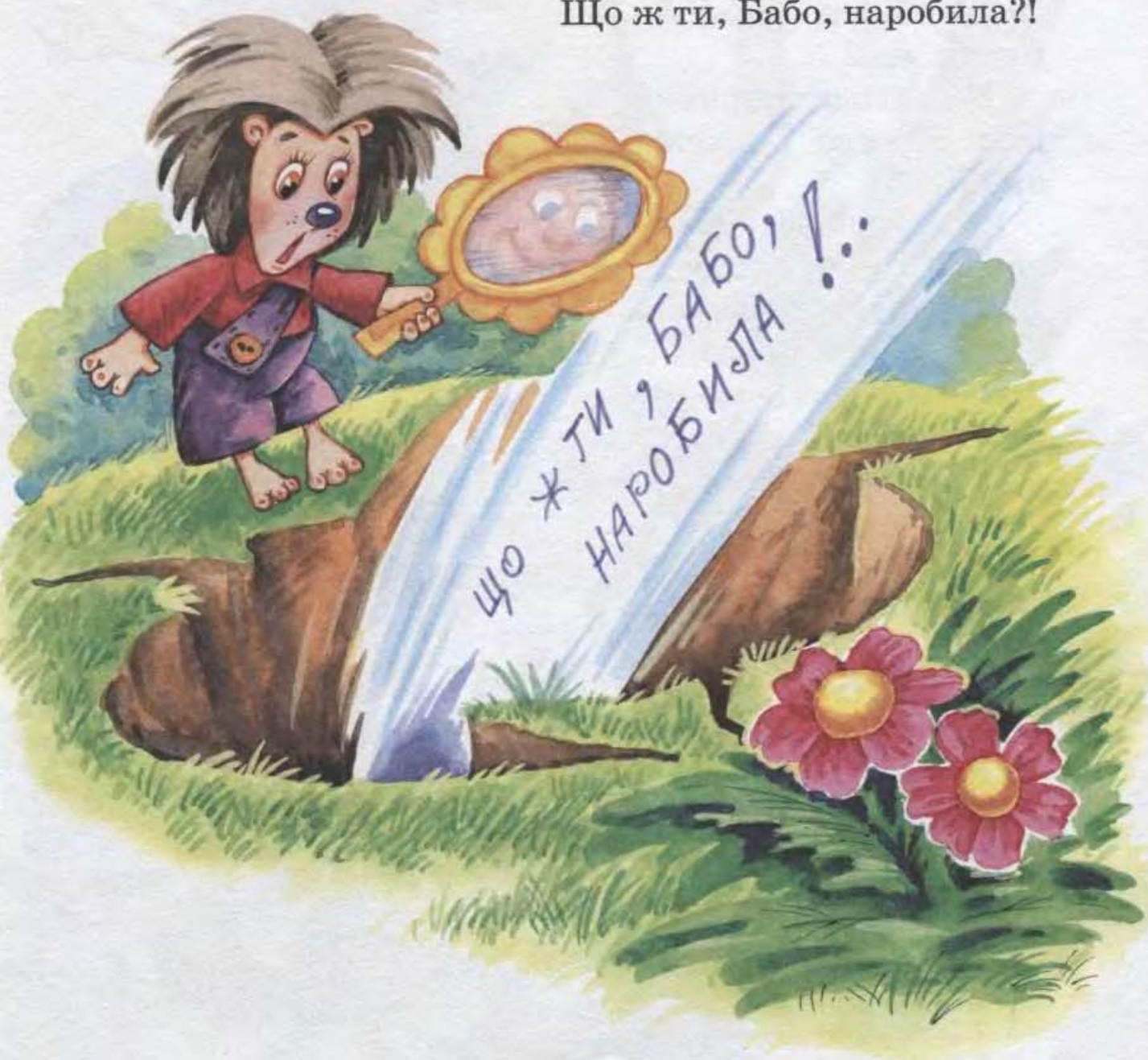
— Авжеж! Будь ласка! Ми ж тепер добрі! Ми ж тепер позитивні! — Баба віддала дзеркальце Колькові і заспівала:

Я не буду більше на мітлі літати!
В хаті буду нею тільки підмітати!

І, пританцьовуючи, Баба Яга разом з Бабаєм зникли. А з-під землі залунав раптом відчайдушний голос пана Морока:

Що ж ти, Бабо, наробила?!
Відтепер же вража сила
Безтілесна і безсила!
Що ж ти, Бабо, наробила?!

І тут з'явився сонячний зайчик Терентій.

— Молодець, Колько! — вигукнув він. — Ну, а тепер треба примусити і Кося зазирнути у біле дзеркальце! Он вони вже наздоганяють мене.

З'явилися сонячний вовк Вовило і захеканий Кося.

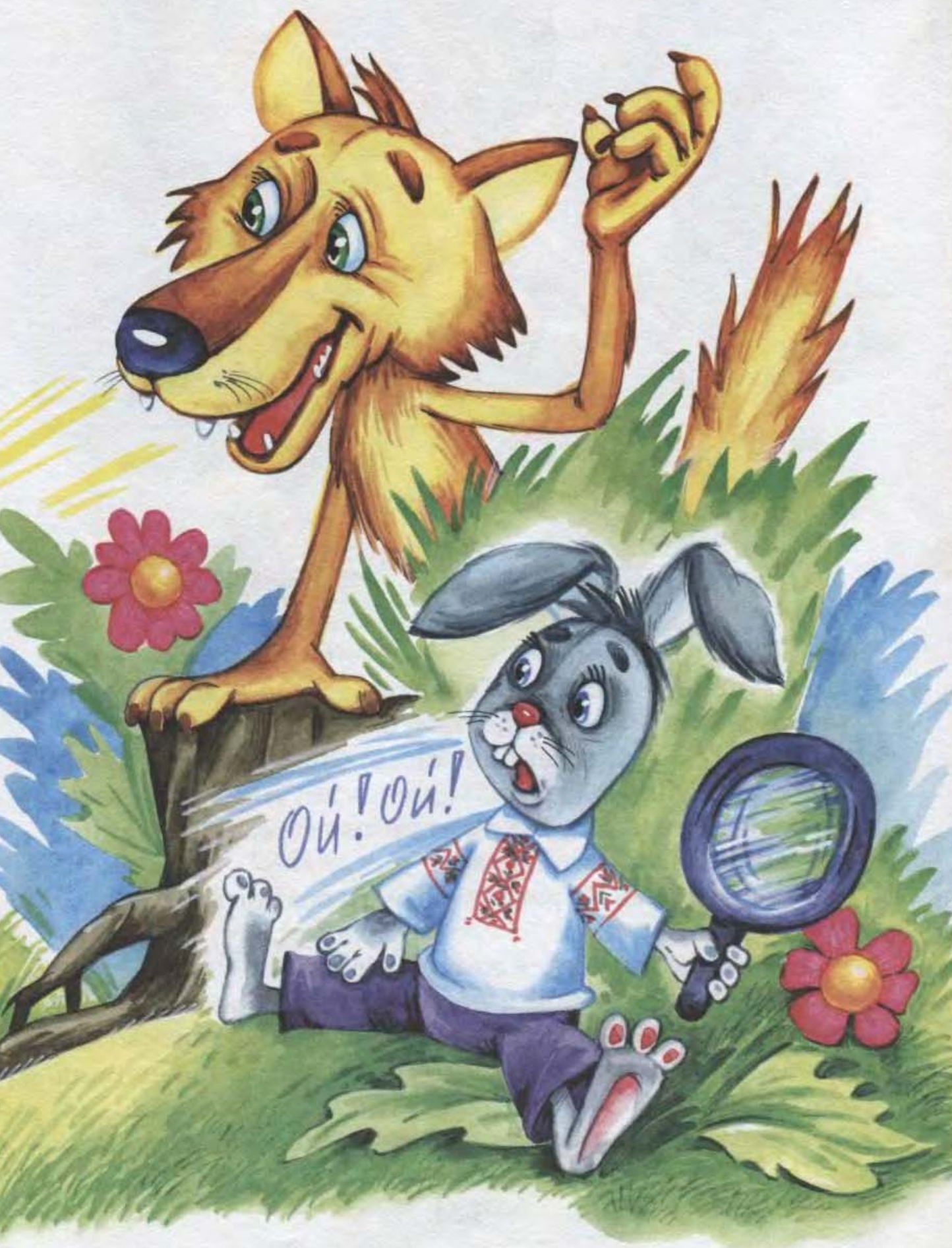
— А ти чого ж не тікаєш?! — зупинився, здивовано схиливши голову набік, Вовило.

— А мені вже не страшно! Я вже до тебе звик! — усміхнувся Терентій.

— Ану, Кося, зупинися і на себе подивися! — вигукнув Колько і підставив до очей Косі чарівне дзеркальце. Глянув Кося і аж на землю сів:

— Ой! Ой!.. Що ж це зі мною було?! Як же я міг?! Сором який!.. Ой, пробач мені, Колько! Ой, пробач мені, Терентію!

— А тепер, — сказав Терентій, — чорне дзеркальце давайте. До нього біле притуляйте!

Кося з Кольком так і зробили. Спалахнуло сліпуче полум'я, і обидва дзеркальця зникли. Анігілювалися, як кажуть учені. І разом з чорним дзеркальцем зник, звичайно, й сонячний вовк.

— А як же пан Морок? — схаменувся раптом Кося. — Він же не зник.

— Він під землею! — кивнув Колько.

— Ні, пан Морок не зник! — сказав Терентій. — Бо темнота така ж незнищенна, як і світло. Але ви ж чули, що він верещав з-під землі: «Відтепер же вража сила безтілесна і безсила!» Отож боятися його не треба...

Терентій якусь мить помовчав, а тоді додав:

— Знаєте, я, мабуть, теж у лісову школу запишуся. Теж хочу вчитися, набиратися знань. Не знав же я, що можуть бути не лише сонячні зайчики, а й сонячні вовки... Як ви думаєте, приймуть мене?

— Авжеж, приймуть! — вигукнув Кося. — Ти ж зайчик! Як і я!

— І наш директор Бурмило Михайлович Ведмідь такий добрий! — підтвердив Колько.

Ну, тоді — мерщій до школи —
Знань розумних набиратись,
Щоб нікого і ніколи
Не боятись! —

Дзвінко заспівав Терентій і разом із зайчиком Косяю Вуханем та їжачком Кольком Колючкою пострибав на Велику Галявину Казкового Лісу, бо вже от от мали розпочатися уроки у спеціалізованій лісовій школі з ведмежою мовою викладання.

125.1

СТРИЙСЬКА Стрийська міська
міська ЦБ і С Львівської області

148 822/1

ЗМІСТ

ЗАГАДКОВИЙ ЯШКА	3
РОЗДІЛ I	
Хто він такий?	5
РОЗДІЛ II	
Баба Морозиха	13
РОЗДІЛ III	
Дюдя	23
РОЗДІЛ IV	
Крижан Холодрига	33

РОЗДІЛ V	
Дюдя і Яшка об'єднуються	39
РОЗДІЛ VI	
Снігуронька подає ідею	41
РОЗДІЛ VII	
Демонстрація-маніфестація	49
РОЗДІЛ VIII	
Що робити?	55
РОЗДІЛ IX	
Яшка стає повнолітнім	59
СОНЯЧНИЙ ЗАЙЧИК І СОНЯЧНИЙ ВОВК	65

Всеволод Зіновійович Нестайко

ДИВОВИЖНІ ПРИГОДИ В ЛІСОВІЙ ШКОЛІ
Загадковий Яшка
Сонячний зайчик і Сонячний вовк

*Для дітей молодшого
та середнього шкільного віку*

Ілюстрації Валерія Харченка

Редактор *Р. Дерев'янченко*
Коректори *Н. Косенко, Т. Вакуленко*
Дизайн *Т. Осадчук*
Макет *С. Бирюков*

ШКОЛА

ВИДАВНИЧИЙ ДІМ

Свідоцтво про внесення до державного
реєстру суб'єкта видавничої справи
Сер. ДК № 907 від 25.04.2002 р.

Видавничий дім «ШКОЛА»:
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13 б
Адреса для кореспонденції: 61103, м. Харків, а/с 535
З питань оптових поставок звертатися:
тел. (057) 762-32-22, sales@schoolbook.com.ua

Придбати книжки за видавничими цінами та подивитися
інформацію про інші видання можна на нашому сайті:
www.schoolbook.com.ua

Підписано до друку 23.01.2012 р.
Формат 70x100 1/16. Папір офсетний.
Друк офсетний. Гарнітура SchoolBook.
Ум. друк. арк. 10,37. Обл.вид. арк. 7,65.
Наклад 5000 прим. Зам. № 178/01

Надруковано у ПП «Юнісофт»
(Свідоцтво ДК № 3461 від 14.04.2009 р.)
61036, г. Харьков, ул. Морозова, 13Б

**У серії «Дитячий бестселер»
вийшли друком такі книжки:**

Всеволод Нестайко

Дивовижні пригоди в лісовій школі:

(українською і російською мовами)

- **Сонце серед ночі
Пригоди в Павутинії**
- **Секрет Васі Кицина
Енелодик, Уфа і Жахоб'як**
- **Загадковий Яшка
Сонячний зайчик і Сонячний вовк**
- **Таємний агент Порча і козак Морозенко
Таємниці лісею «Кондор»**

Юхим Чеповецький

- **Веселі пригоди Мицика і Кицика**
- **Неймовірні пригоди М'якуша, Нетака та Непосидька**
- **Дивовижна подорож М'якуша, Нетака та Непосидька**
- **Пригоди шахового солдата Пешкіна**

Ено Рауд

Пригоди Муфтика, Півчеревичка та Мохобородька:

- **Котяча облога**
- **Ціна слави**
- **Пацюча фортеця**
- **Вовча пастка**

Джеймс Метью Баррі

- **Пітер Пен**

Рудольф Распе, Готфрід Бюргер, Еріх Кестнер

- **Пригоди барона Мюнхаузена**

Василь Сухомлинський

- **Всі добрі люди — одна сім'я**

ЗАХИСТИМО
ЗВІРЯЧІ
ПРАВА

СВОБОДУ
КОЛЬКУ
КОЛЮЧІ

СВОБОДУ
КОСІ
ВУХАННО!

ЛІСКОМ
СЕРВІС